

ธรรมะใกล้ตัว Lite

ฉบับที่ ๓๖ วันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๓

ธรรมะใกล้ตัว...ใกล้ตัวคุณ
www.Dlitomag.com

...พระพุทธองค์ประทานพระธรรมโสภ
สังทางให้แก่ดวงสัตว์ทุกสังสาร
พันมีดมีดลมหันอนันต์นาน
หม่อมสักการัดคณนัสมัญญ์ติบุธา

ภาพโดย วิจัยเอกฉัตร วรเศรษฐี www.jokeart.com
ลิขสิทธิ์โดย จินตนา

ฉบับที่ ๓๖ พลังดารา

ตอนที่ผมได้ยินคำว่า "พลังดารา" ใหม่ๆ
เป็นช่วงที่องค์กรต่างๆของรัฐ
นำดารามาช่วยรณรงค์ให้เกิดความเคลื่อนไหวในทางดี
โดยว่ากันว่าดาราเพียงคนเดียวที่มีพลังโน้มน้าวมวลชนสูงๆ
อาจทำเรื่องที่ต้องใช้คนทั้งกองทัพ
หรือใช้งบประมาณของหน่วยงานใหญ่เป็นเวลาหลายปี
ให้สำเร็จลุล่วงสมประสงค์ได้ภายในเวลาแค่ไม่กี่วัน

ในความเป็นจริง มีการประเมิณผลกันอย่างไรผมไม่ทราบ
แต่ที่ผมอาศัยความรู้สึกเอาล้วนๆ
ก็คือพลังดารารายเดียว
ไม่พอจะก่อให้เกิดกระแสความเคลื่อนไหวที่รุนแรง
หากเรื่องที่รณรงค์กันมันไม่โดนใจมวลชน
หรือไม่ตรงกับคาแรกเตอร์ของดาราที่นำมาใช้

แต่หากทุกอย่างลงตัวขึ้นมา แม้บางคนที่ไม่ใช่ดารา
ก็กลายเป็นดาวเด่นของสังคม
และขึ้นมาให้เกิดสำนึกมวลชนพร้อมกันทั่วประเทศได้ในชั่วข้ามคืน
ยกตัวอย่างเช่น หมวดดี ร.ต.ต. กฤตติกุล บุญลือ
ผู้ไม่เป็นที่รู้จักยามมีชีวิต
แต่กลับเป็นที่จดจำไม่ลืมเมื่อเขาตาย
เพราะคาแรกเตอร์ของหมวดดีเหมือนพระเอกตัวจริง
ทั้งสมารถ ทั้งรักความถูกต้อง ทั้งเสียสละ
และคำพูดต่างๆของเขาในอดีต
ที่แสดงถึงเจตจำนงเสียสละเพื่อรักษาความถูกต้อง
ก็เป็นที่ได้ยินหลังสละชีพเพื่อชาติไปแล้ว
เรียกว่า ผลงานเป็นที่รู้จักก่อนคำพูด
ไม่ใช่ดีแต่พูดแล้วไม่มีผลงานตามที่พูด

ช่วงที่ข่าวหมวดดีกำลังฮอตสุดขีดนั้น
แรงบันดาลใจเกี่ยวกับความเสียสละพุ่งแรงมาก
อย่างน้อยที่สุดเท่าที่ผมทราบ
คือขวัญและกำลังใจของเหล่าทหารหาญซึ่งทำหน้าที่กัน
ก็แข็งแกร่งเป็นปึกแผ่นกว่าช่วงก่อนหน้าอย่างใหญ่หลวง
โดยเฉพาะในแง่ที่สังคมพากันเทิดทูนน้ำใจ
เห็นค่าความเสียสละของพวกเขากันมากมาย
หมวดดีจึงจัดเป็นประเภทที่มีพลังแบบเดียวกับดารา
อาศัยชีวิตเขาคนเดียวสร้างความเปลี่ยนแปลงด้านดีขึ้นมาได้
ทำภาพของความเสียสละให้ปรากฏแก่สำนึกของคนทั่วประเทศได้
จะเป็นช่วงสั้นหรือช่วงยาวก็ตาม

ข่าวฟิล์ม รัฐภูมิ ทำให้ผมรู้สึกเกี่ยวกับพลังดาราไปในหลายแง่
ผมไม่ได้มองแง่ดีหรือแง่ร้ายโดยเฉพาะ
แต่มองว่าพลังดาราสามารถขับเคลื่อนสังคมได้จริง
เพราะดูเหมือนวันนี้ไม่มีใครในประเทศไทยที่ไม่รู้เรื่องฟิล์ม
แม้ขึ้นต้นมา อาจต้องเป็นไปด้วยความรู้สึกอยากด่า
อยากทับถม หรืออยากกระเท็บซ้ำก็ตาม

ถ้ามีหน่วยงานใดฉลาดใช้ประโยชน์จากกระแสที่ยังไม่ซา
ผมคิดว่ากรณีของคุณฟิล์มอาจก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงได้
เป็นต้นว่าหน่วยงานที่รณรงค์เกี่ยวกับปัญหาครอบครัว
เราคงไม่ถึงกับต้องรณรงค์ในสิ่งที่เป็นไปได้
เช่น มารักนวลสงวนตัวจนถึงวันแต่งงานเกิด
แต่เรารณรงค์ในสิ่งที่เป็นไปได้
เช่น มาป้องกันภวการณ์ตั้งครรภ์อันไม่พึงประสงค์กันเกิด

ถ้ารณรงค์สำเร็จก็ได้ชื่อว่าคุณป้องกันปัญหา
ที่กำลังจะเกิดขึ้นใน ๙ เดือนข้างหน้าเป็นวงกว้างพอสมควรได้แล้ว!

ช่วยกันชี้ให้เด็กรุ่นใหม่เห็น
ว่าถึงโลกจะหมุนก็ไปถึงไหน
ไม่แคร์เรื่องการมีเพศสัมพันธ์ชั่วคราวคืนสักเพียงใด
เมื่อเกิดเรื่องเกิดราว อย่างไรก็ตามก็ต้องมีคนรับเคราะห์
มีคนเสียหน้า มีคนต้องอับอาย มีการด่าทอเอาผิดเอาถูก

ซึ่งความจริงเป็นอย่างไรมีสำคัญเท่าความรู้สึกแยะที่เกิดขึ้นแน่ๆ
นี่เป็นของคู่โลก ทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต

คนที่อยู่ในวัยหนุ่มวัยสาววันนี้
น่าจะกำลังตั้งอกตั้งใจฟังที่เดียวครับ
ว่าผู้ใหญ่ที่มี "พลังเหมือนดารา" ท่านใด
จะออกมาช่วยแนะแนวทาง ชี้อิสระเหมาะที่มารับฟัง
เอาแบบที่มีเหตุผลเข้าใจง่าย และทำได้จริง
ป้อนข้อมูลเป็นสาระอะไรมา
พวกเขาและเธอพร้อมจะเจียหุฟัง ไม่ดูเบาเกินหรอก

อย่ามีแต่ผู้ใหญ่ที่ออกโรงมาเพียงเพื่อเกาะกระแส
ด้วยการช่วยข้างใดข้างหนึ่ง
เหยียบขย้ำอีกข้างหนึ่งซ้ำกันอีกเลย
คนเราล้มเสียงดำที่ไร้แก่นสารได้ในเวลาไม่นาน
แต่จะจดจำเสียงแนะที่ใช่ได้จริงตลอดไป
และนั่น หมายความว่าชื่อของคุณจะถูกจารึกไว้
ตราบนานเท่านานในบ้านนี้เมืองนี้!

ดังตฤณ

ตุลาคม ๕๓

เรื่องน่าสนใจประจำฉบับ

คอลัมน์ "ดังตฤณวิชันนา" ฉบับนี้
ว่ากันด้วยเรื่องของบุญและความเหมาะสมในการครองคู่
ในตอน "บุญไม่เสมอกันจะเป็นคู่แท้ได้ไหม"
คนมีคู่แล้วหรือกำลังเล็งหาคู่ อย่าพลาดนะคะ

ส่วนคอลัมน์ "โหรา (ไม่) คาใจ"

ฉบับนี้ พบกับ "คุณ Aims Astro" และนานาปัญหาน่าหงุดหงิดในที่ทำงาน
ในตอน "ลูกน้อง (ไม่) เอาถ่าน เพื่อนร่วมงาน (ไม่) นำรัก" ค่ะ

นักลงทุนที่ชอบกำไรแบบ ๒ ชั้น

อย่าลืมแวะที่คอลัมน์ "กระปุกอมสิน"

"คุณ Mr.Messenger" มีข้อเสนอแนะดีๆ ที่ไม่ควรพลาด

ในตอน "ประหยัดภาษี ต้องนี้เลยกองทุนรวม LTF และ RMF" ค่ะ

แนะนำตัวละครของ "เมจิกมิ่งค์" กันไปแล้วในธรรมะใกล้ตัว ฉบับแกรนด์

ฉบับนี้ มาติดตามตอนที่ ๒ กันต่อ

ที่คอลัมน์ "ห้องการ์ตูน" ในตอน "พระราहुล" ค่ะ

ข่าวสารและกิจกรรมที่น่าสนใจ

ขอแนะนำงานบุญประจำเดือนตุลาคมค่ะ (^/\^)

ขอเชิญทอดผ้าป่าบูรณะหออมราภิรมย์ วัดบรมนิวาส กทม.

วันอาทิตย์ที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๕๓

ณ ศูนย์อบรมภวนาสิริจันโท วัดบรมนิวาส

สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่นี้ค่ะ

<http://bit.ly/cMiQhB>

ขอเชิญร่วมงานมหากฐิน ถวายหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน

ณ วัดป่าบ้านดาด จ.อุดรธานี

วันเสาร์ ที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๓ เวลา ๐๖.๐๐ น.

ท่านใดที่ไม่สะดวกเดินทางไปร่วมงาน แต่ประสงค์จะร่วมบริจาค

สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่นี้ค่ะ

http://www.luangta.com/info/news_text.php?cginews_id=343

ก้าวหน้าในการทำงาน เบิกบานด้วยธรรมะ

พระอุดมสังวรวิสุทธิเถร (วัน อุดตโม)

วัดถ้ำอภัยดำรงธรรม อ.สองดาว จ.สกลนคร

ต่อไปนี้จะได้กล่าวถึงการปฏิบัติงาน

ก่อนอื่นที่พวกท่านทั้งหลายจะทำความเข้าใจหรือฟังเรื่องต่างๆ นั้น

ก็ขอให้สำนึกถึงหน้าที่การงานของพวกท่านทั้งหลาย

ที่ต่างคนต่างก็เป็นผู้ที่มีสิทธิมีหน้าที่ ในหน้าที่ตำแหน่งของตนของพวกท่านทั้งหลาย

ที่ได้มาปฏิบัติอยู่นี้ก็เนื่องจากความอุตสาหะพยายาม ที่พวกท่านทั้งหลายได้ศึกษาเล่าเรียนวิชาความรู้
มา

ตามแขนงวิชาความรู้ที่ตนของตนถนัดและจะปฏิบัติต่อไป

ในการศึกษาเล่าเรียนนั้นเราก็ได้รับความอุปการะจากพ่อแม่หรือผู้ปกครอง

ท่านเป็นผู้ที่มุ่งดีหวังดีในทางที่จะให้พวกเราได้รับการศึกษา ได้วิชาความรู้ ได้มีหน้าที่ตำแหน่ง

เมื่อพวกท่านทั้งหลายได้สำเร็จการศึกษามาแล้ว และก็มิมีหน้าที่ตำแหน่งแล้วอย่างนี้

ก็ควรจะมีความปลื้มปีติยินดีในหน้าที่ตำแหน่งของตนที่ได้มา ให้พออกพอใจในหน้าที่ตำแหน่งนั้น

หากว่าเรามีความปลื้มปีติยินดีในหน้าที่ตำแหน่งของเราเท่านั้น เท่าที่ได้มา เท่าที่มีอยู่นั้น

พระพุทธเจ้าทรงแสดงว่าเป็นสันโดษ คือยินดีตามมีตามได้ เป็นผู้มึคุณธรรมอย่างหนึ่ง

เมื่อเรายินดีตามมีตามได้ของเราแล้ว เรื่องอื่นเช่นการเอาวัดเอาเปรียบกันจะไม่มี

ที่นี้การแก่งแย่งในหน้าที่ตำแหน่งกันก็จะไม่มี เพราะต่างคนต่างรู้สึกแล้วว่า

เราเป็นผู้ได้มาซึ่งตำแหน่งอันเป็นที่พึงพอใจแก่ตนของตนแล้ว

บุคคลที่เฝ้าในสิ่งที่ตนมีอยู่นั้น จึงเป็นคนก่อความเดือดร้อนให้แก่ตนและคนอื่นด้วย

คือพอได้ตำแหน่งหน้าที่ตำแหน่งมาแล้ว นานๆ ไปก็ชิน เรียกว่าจำกินไป ก็เกิดความเบื่อหน่าย

เมื่อเกิดความเบื่อหน่ายก็มีความทะเยอทะยาน อยากจะสูงขึ้นไป ยิ่งขึ้นไป

แต่แล้วผลก็คือความแก่งแย่งกัน มีผู้มีหน้าที่ตำแหน่งสูงกว่า เราคิดอิจฉา

หาเรื่องหาราวใส่กันและกัน หาเรื่องทับถมกัน หาเรื่องโฆษณาโจมตี ใส่ร้ายป้ายสีกันและกัน

เพื่อให้ผู้ใหญ่ที่เหนือเรานั้นได้รับความเสื่อมเสีย เพื่อเราจะได้ไปครองตำแหน่งนั้น

นี้เรียกว่าเกิดความไม่ยินดีตามมีตามได้

เมื่อเรามีความยินดีตามมีตามได้แล้ว เราก็ไม่มีความเดือดร้อน ตัวของเราก็ไม่เดือดร้อน

คนอื่นก็จะไม่พลอยได้รับความเดือดร้อนด้วย ต่างก็จะทำหน้าที่การงานของตนๆ
อันนี้เป็นสิ่งที่พวกเราทั้งหลายควรมีความปิติยินดีตามหน้าที่ตำแหน่ง
บำเพ็ญซึ่ง สันตคุณี ความยินดีตามมีตามได้
แล้วความก้าวหน้าก็จะเป็นไป และความชอบธรรมนี้ประการหนึ่ง

ประการที่สองคือความระลึกได้ ความระลึกได้นี้เราต้องนึกถึงตัวของเราอยู่เสมอ
ระลึกถึงคนอื่นอยู่เสมอ เห็นอกเห็นใจกันอยู่เสมอ
เห็นตัวของเรา โดยมากถ้าเราระลึกถึงตัวของเราไม่ได้ มองดูตัวของเราไม่เห็นแล้ว
คนเรามากจะเป็นคนที่เสียการเสียงาน เสียหน้าที่ตำแหน่งไปได้ เพราะเราไม่มีความระลึก
ที่นี้เราระลึกถึงบุญคุณของบิดามารดา ปู่ย่าตายาย ผู้ที่ให้ความอุปการะเรา
เราก็จะได้มีการตอบสนองบุญคุณของท่านผู้มีคุณ
เจ้านายผู้ใหญ่เหนือเราท่านให้ความอุปการะ มีเมตตาความรักใคร่ในตัวเรา
เมื่อเราระลึกถึงคุณงามความดีอย่างนั้น เราก็จะได้แสดงความเคารพนับถือท่านตามฐานะ
เราจะไม่คิดก้าวกาย ไม่คิดลบล้างความดีความชอบของท่าน
หากว่าท่านพลังพลาดมีความผิดอย่างใดอย่างหนึ่ง เรายังมีความเอ็นดูสงสารที่ท่านคอยดักเตือน
ให้อุบายปัญญาเพื่อท่านจะได้รู้สึกตัวในความผิดอันนั้น
ถ้าหากท่านมีความดีความชอบแล้ว เราก็จะพยายามเชิดชูให้ท่านได้ก้าวหน้าต่อไป

ถ้าหากเรามีความระลึกได้อย่างนี้ พวกเราก็จะร่วมการร่วมงานกันไปได้ตามฐานะ
ผู้น้อยก็ทำหน้าที่ตามผู้น้อย ผู้ใหญ่ก็ทำหน้าที่ตามผู้ใหญ่
ผู้ใหญ่เหลียวแลเรา บางครั้งอาจจะดักเตือนเราบ้าง ว่ากล่าวเราบ้าง
เนื่องจากว่าบางสิ่งบางอย่างเราอาจจะพลาดพลังไป หรือเราอาจเผลอไปในสิ่งที่ไม่ดี
ท่านก็มีความดักเตือนด้วยเมตตากรุณา เราเป็นผู้น้อยก็ควรรับฟังด้วยดี
ถ้าหากดักเตือนแล้วเราไม่ชอบในคำดักเตือนนั้น ความโกรธก็จะเกิดขึ้น
ความอาฆาตก็จะตามมา ในที่สุดก็จะเป็นเรื่องเป็นราวขึ้นมา ทะเลาะกันในวงงาน
ผู้น้อยไม่เคารพผู้ใหญ่ก็ตั้งเครียดใส่กัน ในที่สุดก็ร่วมการร่วมงานกันไม่ได้
แล้วงานนั้นเลยไม่เป็นไปด้วยความเรียบร้อย แล้วก็เสียส่วนใหญ่
คือเราอยู่ในวงการใดก็เสียวงการนั้น ชื่อเสียงของกรมนั้น กองนั้น ก็เสียไปต่างๆ
นี่ก็เนื่องจากตัวของเรานี้แหละ ประการที่สอง ระลึกได้ คือระลึกในสิ่งที่ดีที่ชอบ

ประการที่สามตริตรอง เราเป็นผู้ที่ได้มีวิชาความรู้ ได้ทำการงานล้วนแต่ใช้ความรู้ทั้งนั้น
ที่นี้เราจึงเป็นผู้ที่ควรตริตรองใคร่ครวญ พิจารณาในสิ่งที่เราจะต้องทำ ในงานที่เราจะต้องปฏิบัติ
ต้องใช้ปัญญาความตริตรองเสียก่อน คืออย่าผลุนผลัน
จะทำอะไรก็ดี จะพูดสิ่งใดก็ดี จะคิดสิ่งใดก็ดี ต้องอยู่ในดุลยพินิจหรือความตริตรองพินิจพิจารณา
เมื่อเรามีความตริตรองแล้วก็จะเกิดการมองเห็น คือมองเห็นผิดมองเห็นชั่ว

มองเห็นว่าทางนี่จะเป็นไปในทางที่เสื่อมหรือจะเป็นไปเพื่อความเจริญ
เราก็สามารถมองเห็นได้ก็เนื่องจากเรามีความตรึกตรอง พินิจพิจารณานั้นเอง
เราจะได้รู้ในหน้าที่การงานเท่าที่ เราจะปฏิบัติไป
การปฏิบัติด้วยความฉลาดความพินิจพิจารณา ความพลังพลาดก็มีน้อย
แต่จะไม่มีเสียเลยก็ยอมเป็นไปไม่ได้ คิดว่าคนทำงานต้องมีความกล้า
ถ้าคนไม่ต้องการพลาดก็ไม่ต้องทำอะไร เมื่อทำก็ต้องมีการพลาดอยู่บ้าง

แต่ทั้งนี้ก็อาศัยความพลังพลาดแต่ละครั้งเป็นบทเรียนที่เราต้องจำ

รู้จักเข็ดหลาบ รู้จักจดรู้จักจำในสิ่งที่เราพลาดไปแล้ว

ต่อไปเรื่องอย่างนี้ก็อย่าให้เกิดขึ้นอีก ก็คือความพลาดพลังเป็นบทเรียน

ถือเป็นครูเป็นอาจารย์ที่จะบอกสอนตัวเราว่า ต่อไปอย่าให้พลาดอีก อย่าให้ผิดอีก

นี้เราก็บอกสอนตัวเราเองไปได้ เพราะเรามองเห็นที่ผิดที่ถูกไปแล้ว

ที่นี้เรามองเห็นที่ผิดที่ถูกอย่างนี้ การงานของเราก็จะเป็นการงานที่เรียบร้อยได้

สิ่งใดก็จะสำเร็จ ทำสิ่งใดก็จะเป็นผลขึ้นมา นี้แหละจึงเรียกว่ามองเห็นมองได้

ที่นี้เราก็มีความซื่อสัตย์สุจริตต่อการทำงานนั้นอีก คือเป็นคนตรงไปตรงมาต่อหน้าที่การงาน

ไม่โกงงานไม่โกงเวลา ไม่โกหกพกลมต่างๆ พยายามทำงานนั้นด้วยความสุจริต

รักในงานเหมือนว่ารักในตนของตน เรารักงานได้ชื่อว่าเรารักตน

เรารักงานได้ชื่อว่าเรารักประเทศชาติบ้านเมือง

ให้ถือว่าการงานเป็นหน้าที่ที่เราจะต้องรับผิดชอบ แล้วเราก็จงรักภักดีในงาน

ซื่อสัตย์ในงาน ไม่โกงงาน ไม่โกงเวลาในงาน ตั้งใจทำงานตามกาลตามเวลา

มีอุปสรรคขัดข้องอันนี้เป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่เราก็ไม่ถือเอาความขัดข้องตลอดไป

พยายามทำงานด้วยความซื่อสัตย์สุจริต เรียกว่ามีความซื่อสัตย์บริสุทธิ์ในการงาน

แล้วที่นี้เราก็ต้องมีการวัดผลของงานอีก งานใดที่เราทำลงไปผลเกิดขึ้นเช่นใด

อันนี้เราก็ต้องวัด เป็นผลดีหรือผลเสีย มีการวัดผลอยู่เสมอ

จะเป็นงานสิ่งใดก็ตาม เมื่อเราทำลงไปเราก็พยายามวัดไปเรื่อยๆ

อันนี้จะได้ว่างานนี้ถูกหรือผิด เสื่อมหรือเจริญ เพราะเรามีการวัด เราไม่เป็นคนทิ้งมงาย

คนทิ้งมงายคือคิดว่าทำอะไรก็คิดว่าดีไปเรื่อย ทั้งที่ไม่ดีก็ว่าดีอยู่

ทั้งนี้ก็เนื่องจากเราไม่ได้วัดผลดู ถ้าเราวัดผลดูเราก็จะรู้

ถ้าเราทำงานเกี่ยวกับผล เมื่อเราทำไปแล้วเราวัดผลดู

ว่าเรานิยมชมชอบด้วยหรือไม่ เรายินดีพอใจหรือไม่ อันนี้เราจะต้องวัดผล

แล้วเราก็จะรู้ว่งานนี้เราทำเป็นที่พอใจพอใจแก่คนอื่น คนอื่นได้รับผลประโยชน์เท่าที่ควร

นี้เรียกว่าเราวัดผลดูเราก็รู้ มิใช่ว่าเราจะทำไปตามความคิด ทำแล้วก็แล้วไปไม่รับผิดชอบ

ความเป็นผู้รับผลงานคือความรับผิดชอบในหน้าที่การงานของเรา

ดีเราก็บอกว่าดี ไม่ดีเราก็บอกว่าไม่ดี ดีแค่ไหนเราก็บอกว่าดีแค่นั้น เราไม่ได้บอกว่าดีเสมอไป
เราก็ดำรงงานที่เราทำลงไปได้ วางงานที่เราทำลงไปนั้นดีขนาดไหน
และให้คิดเสมอว่าที่ดียังมีอีก เราต้องทำไป ที่เราสามารถต่อไปเราก็อำนาจไปเรื่อย
นั่นจึงได้ชื่อว่างานก้าวหน้า นี่แหละการประกอบการงานนี้
เราต้องถือหลักประพฤติปฏิบัติดังที่กล่าวมาแล้ว
คือมีความซื่อใจให้ระลึกตริตรอง มองเห็นเป็นสัดเป็นสวนวัดผล นี่เป็นหัวข้อที่ต้องไปค้นไปคิด
ที่นี้เมื่อเรามีหัวข้อคือคุณธรรมทั้งหลาย การดำเนินงานก็จะเป็นไปด้วยความเรียบร้อย
ถือเอาหลักศีลธรรมเป็นหลักประจำตัวของเรา ให้ระลึกธรรมะคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า
เพราะพระพุทธเจ้าสอนให้มนุษย์เรานี้ประพฤติสิ่งที่ประเสริฐ
ทั้งประโยชน์ในปัจจุบันและประโยชน์ในสัมปรายภพ
และทั้งปรมาตมประโยชน์ แล้วแต่เราจะบำเพ็ญได้

คัดจาก *ที่ระลึกในงานเสด็จพระราชดำเนินเพื่อทรงเปิดเจดีย์พิพิธภัณฑ์พระอุทตมสังวรวิสุทธิเถร*
(พระอาจารย์วัน อุตตโม) พิมพ์เมื่อปี ๒๕๓๒

ลูกน้อง (ไม่) เอาถ่าน เพื่อนร่วมงาน (ไม่) นำรัก

Aims Astro

ถาม - ดิฉันทำงานร่วมกับลูกน้องและเพื่อนร่วมงานที่ทำให้ต้องหงุดหงิดตลอดเวลา แต่จะลาออกก็ยอมรับว่าเสียตายนโอกาสและรายได้ที่ดี อยากได้วิธีการจัดการให้ไม่ต้องทุกข์กับคนแบบนี้อีกค่ะ

การทำงานร่วมกับคนอื่นนั้นยากที่จะเจอคนที่คิดเห็นสอดคล้องกับเราทุกอย่างนะคะ หลายคนที่เจอพฤติกรรมไม่ดีของเพื่อนร่วมงาน แล้วพานเก็บเป็นความขุ่นมัวของใจตัวเอง ก็อยากขอว่าใครทำไม่ดีก็เป็นความไม่ดีของเขา ต่อให้เลวร้ายแค่ไหนอย่างไร บาปกรรมนั้นก็ป็นของเจ้าตัวเขาเอง ทำเองรับเอง ส่วนเราถ้าไปคิดว่าเขาเลว เขาแย่มาก ฯลฯ ก็จะได้กุศลต่างๆ ที่ไม่จำเป็นเลย พยายามหลีกเลี่ยงนะคะ

อีกเรื่องหนึ่งที่ลูกค้าเล่าให้ฟังเรื่อยๆ คือการทำดีกับลูกน้อง/เจ้านาย/เพื่อนร่วมงาน แล้วเขาไม่คิดถึงความดีที่เราอุตส่าห์ทำ ตรงนี้อยากขอให้มองแยกเป็น ๒ ส่วนนะคะ คือตอนที่เรทำดีกับเขา จิตเป็นกุศล เราได้บุญ ส่วนคนที่ไม่คิดตอบแทน จะด้วยเหตุผลใดก็ตามที่ มันคือเรื่องความไม่ดีของเขาซึ่งไม่เกี่ยวกับเราเลย อย่าไปมีอกุศลจิตโดยไม่จำเป็นเลย หากสุขใจเพราะการให้ นั้นเพียงพอแล้วคะ โลกนี้มีสิ่งที่ทำให้เกิดอกุศลได้ง่ายจริงเชียว ต้องรักษาใจของตนเองไว้ให้ดีนะคะ ^^

ที่นี้มาพูดถึงการกระทบกระทั่งตามประสาไลน์กับพินที่อยู่ร่วมปาก (ออฟฟิศ) เดียวกันบ้าง เท่าที่เก็บข้อมูลมา พบว่าบางคนคิดถึงแต่สิ่งเลวร้ายที่คนอื่นกระทำต่อตน (ซึ่งเข้าใจได้คะว่ามันก็น่าโกรธจริงๆ) แต่ลืมไปว่าในขณะที่เขาทำไม่ดีต่อเราด้วยกายและวาจา เราก็คิดไม่ดีตอบไปเช่นกัน ดังตัวอย่างบทสนทนาต่อไปนี่...

หมอดู : คุณบอกว่าเขาทำไม่ดีกับคุณ แล้วคุณมีอกุศลจิตกับเขาไหมคะ

คุณลูกค้า : ก็เด๋านะ...

หมอดู : ทราบคะว่าเขาทำไม่ดีกับคุณ แต่ที่ถามคือว่าแล้วคุณมีอกุศลจิตกับเขาไหมคะ

คุณลูกค้า : ก็เด๋านะ...

หมอดู : แล้วคุณมีอกุศลจิตกับเขาไหมคะ (^_^)

คุณลูกค้า : ก็เด๋านะ...

หมอดู : ถามซ้อๆ ค่ะ ว่าคุณมีอกุศลจิตกับเขาไหมคะ (^_^!)

คุณลูกค้า : มีค่ะ!

หมอดู : (T__Tv (ในที่สุดก็ทำสำเร็จ)

ที่พยายามจะให้ลูกค้ายอมรับว่าก็มีอภุศลกับอีกฝ่ายเหมือนกัน เพื่อให้เธอเข้าใจสถานการณ์อย่างถ่องแท้ เพราะถ้าคิดว่าถูกกระทำอยู่ข้างเดียว ไม่เคยโต้ตอบเลยนั่นมันไม่จริง เพราะลึมนึกถึง "กรรมทางใจ" ไปค่ะ

ความจริงก็คือถ้าเรากระทำความผิดไม่ว่าจะเป็นทางกาย วาจา ใจ ด้วยอภุศลกับผู้ใดก็ตาม ย่อมมีโอกาสที่จะทำเรื่องดีๆ กับเขาได้ง่ายขึ้น เช่น ถ้าเรารู้สึกเป็นบวกกับใคร เวลาที่คุยกันก็มักจะคิดดี มีความปรารถนาดีด้วย ทำให้เกิดกระแสเมตตาต่อกัน ในทางตรงข้ามถ้ารู้สึกไม่ดีเสียแล้ว ต่อให้เขาทำดีแค่ไหน บางทีก็ยากที่เราจะพลิกใจให้กลับมาคิดบวกด้วย ลองนึกถึงเหตุการณ์เดียวกัน แต่ต่างบุคคลกันนะคะ เช่น เมื่อคนที่เรารักและเอ็นดู พุดจาตืกับเจ้านาย (น้องเขาพุดจาตืมีสัมมาคารวะ น่ารัก) เมื่อคนที่มีเรื่องกันอยู่ พุดจาตืกับเจ้านาย (เชอะ! ประจบประแจง เสียงอ่อนเสียงหวานเชียวนะ)

ที่นี้พอมีกรรมทางใจแล้ว ก็มักจะต้องมีกรรมทางกายและวาจาตามมา ได้แก่ การเล่าเรื่องความไม่ดีของคนที่ทำร้ายเราให้คนรอบข้างฟัง เกิดอภุศลทางใจแก่ตนเองอีกรอบหรือหลายๆ รอบ เล่า ๕ รอบ เกิด ๕ ครั้ง เล่า ๑๐ รอบ ก็เกิด ๑๐ ครั้ง เรียกว่าเขาก่ออภุศลครั้งเดียว ส่วนเราช่วยขยายผลของอภุศลให้กว้างไกลกว่าเดิม คนที่รับฟังเรื่องราวจากเรา ซึ่งเดิมอาจจะเฉยๆ กับคนที่ทำไม่ดีกับเรา พอได้ฟังเรื่องแล้วก็อาจจะเกลียดบุคคลนั้นไปเลยก็ได้

มีบ้างเหมือนกันนะคะ ที่บางคนอาจจะคิดว่า คนไม่ดีถูกเกลียดก็ดีแล้วนี่ สมควรแล้วแหละ แต่อันที่จริงแล้วมันคือการโหมไฟอภุศลคือโทษะ ให้ลูกโซนขึ้นคะ แล้วต่อไปถ้าชิงชังกันจนมองเป็นศัตรู เกิดมีการแบ่งฝักแบ่งฝ่ายในที่ทำงาน กลายเป็นสภาวะแวดล้อมในออฟฟิศเป็นพิษ ระบุด้วยความร้อนที่ผ่านทางความคิด การกระทำและคำพูดของแต่ละคน **สุดท้ายใครกันที่ต้องโดนเผา ไม่ใช่เราหรอกหรือ!**

"เหตุเกิดจากไฟ เราเลือกได้ว่าจะเป็ไฟ หรือน้ำนะ

ถ้าเลือกเป็นไฟ ก็เผาใจตนเองและผู้อื่น

ถ้าเลือกเป็นน้ำ ก็นำความเย็นสบายมาสู่สองฝ่าย"

ดังตฤณ

ยุคนี้ผู้คนเคร่งเครียดกดดัน สภาพสังคมและเศรษฐกิจบีบคั้นมาก หลายคนต้องรับมือกับพฤติกรรมไม่ดีของคนรอบข้าง ซึ่งก็น่าเห็นใจจริงๆ นะคะ แต่ถ้าไม่ยอมให้ที่ทำงานเป็นอบายภูมิเต็มไปด้วยไฟโทษะ

ต้องเอาน้ำไปดับไฟ ถ้าเอาไฟไปดับไฟ มีแต่จะยิ่งไหม้หนักกว่าเดิมเข้าไปอีกค่ะ

ถ้าจะอธิบายถึงสาเหตุที่บางคนไม่สามารถอภัยให้คนที่ทำร้ายตัวเองได้ ก็เพราะคิดว่าคนที่ทำให้เราโกรธหรือเสียใจ เป็นคนไม่ดี เราถูกกระทำอย่างอยุติธรรม เขาใจร้ายมาก ฯลฯ ซึ่งที่จริงแล้วถ้ายอมรับเรื่องกฎแห่งกรรม นั่นก็คือเราจะไม่เจอคนแบบนี้แน่ๆ ถ้าไม่เคยทำเหตุไว้ก่อน ดังนั้นแทนที่จะคิดว่าเขาทำเรา ต้องคิดใหม่อย่างถูกต้องว่า **กรรมเก่าเราส่งเขามาเล่นงานเรา เราถูกเขากระทำ คือการใช้หนี้** หากให้อภัยและอโหสิได้ เรื่องราวร้ายๆ จะจบลงที่ใจเรา ไม่ต่อเวรต่อกรรมกันไปอีกค่ะ ^^v

การอภัยให้ไม่ตอบโต้ แม้อาจจะดูเหมือนเป็นผู้แพ้ แต่ที่จริงแล้วนั่นคือการชนะกรรม ต่อให้คนรอบข้างยังไม่เป็นปัจจัยแห่งความสุข แต่ใจอันร่มเย็นของเราเองนั่นแหละค่ะ จะเป็นที่พักพิงแก่ตนเอง และสามารถแผ่แผ่แบ่งปันแก่คนรอบข้างได้ มาสร้างที่ทำงานของเราให้เป็นสวรรค์กันดีกว่านะคะ (^__^*)

สำหรับท่านที่สนใจดูดวงกับคุณ Aims Astro สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ ตามลิงค์ด้านล่างค่ะ

<http://sites.google.com/site/aimsastro/>

สมเด็จพระมหามุนีวงศ์ (สนั่น จนฺทปชฺโชโต) : ปรียัติคูปฏิบัติ

เทียบมูล

สมเด็จพระมหามุนีวงศ์ (สนั่น จนฺทปชฺโชโต)

วัดนรนาถสุนทริการาม กรุงเทพมหานคร

สมเด็จพระมหามุนีวงศ์ (สนั่น จนฺทปชฺโชโต) หรือ สมเด็จพระเจ้าปู่ หรือหลวงปู่ของศิษยานุศิษย์ทั้งหลาย เป็นพระกรรมฐาน ผู้เจริญรุ่งเรืองทั้งสมณศักดิ์และการศึกษา

ในด้านการศึกษานั้นท่านจบเปรียญธรรม ๙ ประโยค

ในทางสมณศักดิ์นั้นท่านได้รับการสถาปนาเป็นสมเด็จพระราชาคณะที่สมเด็จพระมหามุนีวงศ์ ด้วยเหตุนี้เองหลวงปู่จึงได้รับความไว้วางใจให้รับผิดชอบกิจการของคณะสงฆ์

ดำรงตำแหน่งสำคัญๆ หลายตำแหน่ง เช่น เจ้าอาวาสวัดนรนาถสุนทริการาม กรุงเทพมหานคร

เจ้าคณะภาค ๘ และ ๑๐ (๕) ประธานเจ้าคณะภาค ๘-๙-๑๐-๑๑ (๕)

ท่านจึงมีบทบาทสำคัญยิ่งในการบำรุงพระพุทธศาสนา
ตลอดจนส่งเสริมการศึกษาของพระเถร ซึ่งถือเป็นการรักษาพระศาสนาให้มั่นคง

"แม้ว่าในการจัดการศึกษานี้ จะต้องสิ้นเปลืองทุนทรัพย์ไปมาก
และแม้จะต้องเหน็ดเหนื่อยสักปานใดก็ตาม เราก็ตองสู้ และตองทน"

"บูรพาจารย์ผู้บริหารพระศาสนาของเรา ท่านไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อย
ท่านทำงานเพื่อพระศาสนา ด้วยการยอมเสียสละมาแล้ว
เราก็ตองไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อยและทำงานเพื่อพระศาสนา ด้วยการยอมเสียสละต่อไป"

แม้จะมีกิจการสงฆ์ที่ต้องรับผิดชอบมากมาย แต่หลวงปู่ก็ได้ละทิ้งการปฏิบัติธรรม
ท่านจึงเป็นทั้งนักปริยัติและนักปฏิบัติ ที่นายยกย่อง
ตั้งที่ท่านอาจารย์พระมหาบัว ญาณสมปนโน ได้กล่าวชื่นชมเสมอๆ

"...เจ้าประคุณสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า นอกจากท่านจะเป็นนักปริยัติแล้วท่านยังเป็นนักปฏิบัติ นักภาวนา
เวลาพบปะสนทนากับเจ้าประคุณสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า ท่านจะสนทนาแต่เรื่องการปฏิบัติธรรมเกี่ยวกับสมาธิภาวนา
ด้วยทุกครั้ง
ท่านจะไม่พูดถึงเรื่องโลกๆ ภายนอก อันเป็นสิ่งสกปรกโสภณเลย
พระเถรเราควรที่จะประพฤติ ปฏิบัติ รักษา ตามแบบอย่างที่ท่านเคยปฏิบัติเอาไว้
โดยเฉพาะเจ้าอาวาสี่สำคัญมากนะ เพราะเป็นผู้นำคน ปกครองคน..."

และยังได้เล่าถึงเหตุการณ์เมื่อครั้งติดตามท่านพระธรรมเจดีย์ (จุม พนฺธุโล)
เดินทางไปยังวัดนรนาถสุนทริการาม ตั้งความว่า

"เมื่อไปถึงกุฏิของเจ้าคุณสมเด็จฯ ท่านเจ้าคุณธรรมเจดีย์ก็ผลึกประตูห้องเข้าไป
ตามแบบคนที่สนิทสนมกันมานาน พบว่าท่านเจ้าคุณสมเด็จฯ กำลังนั่งสมาธิอยู่
เจ้าคุณสมเด็จฯ แสดงความยินดีเป็นอย่างยิ่งที่เห็นว่าเจ้าคุณธรรมเจดีย์อุตสาหะมาเยี่ยมเยียน
จากนั้นจึงได้สนทนากันอยู่พักใหญ่ ตอนหนึ่งของการสนทนา ท่านเจ้าคุณสมเด็จฯ พูดว่า
"...ผมเองแม้อยู่กรุงเทพฯ ก็ไม่ได้ฉันอาหารดิบๆ ดิบๆ นะ
ก็ฉันของแห้งๆ ไปอย่างนั้นแหละ ฉันของดีจริงๆ ภาวนาไม่ตี..." "

เรื่องราวดังกล่าวนี้สะท้อนถึงการใช้ชีวิตอย่างเรียบง่าย มีความมักน้อย สันโดษ
มีความพากเพียรเพื่อธรรมะ โดยไม่เห็นแก่ความสุขสบายของท่าน
หลวงปู่เล่าถึงการปฏิบัติของท่านไว้ว่า

"...ทุกๆ เข้า อาตมาตื่นตี ๔ ลุกขึ้นมาทำวัตรไหว้พระสวดมนต์ และนั่งสมาธิไปจนถึง ๖ โมงเช้า จากนั้นก็จะเดินออกกำลังรอบๆ โบสถ์ ซึ่งถือว่าเป็นการเดินจงกรมไปในตัว อาตมาปฏิบัติเช่นนี้เสมอมามิได้ขาด แม้จะรู้สึกเจ็บป่วยก็จะลุกขึ้นมาปฏิบัติเสมอ..."

ท่านกล่าวถึงคุณค่าของการปฏิบัติด้วยความสม่ำเสมอ ไว้อย่างน่าฟังว่า

"...การปฏิบัติธรรมเจริญสมาธิภาวนานั้น เหมือนกับการรดน้ำต้นไม้ ถ้าวรดทุกวัน แม้วันละน้อย ต้นไม้ก็จะเจริญงอกงามเติบโตขึ้นได้ แต่ถ้าวรด ๒ วันแล้วทิ้งไปเป็นเดือน ต้นไม้ก็จะแคระแกร็น หรืออาจตายได้เช่นกัน การปฏิบัติธรรมเป็นประจำทุกวัน ทำอย่างต่อเนื่อง แม้วันละเสี้ยวเล็กน้อย แต่ทำทุกวัน ก็จะมากขึ้นได้เอง ชาตินี้แม้จะดับทุกข์ยังไม่สิ้น แต่เราก็จะได้นิสัยในการปฏิบัติธรรมเป็นอุปนิสัยติดตัวไป ข้ามภพข้ามชาติ ชาติหน้าเราก็สามารถทำต่อได้โดยไม่ยาก เพราะเรามีอุปนิสัยเป็นพื้นเดิมอยู่ก่อนแล้ว..."

สมเด็จพระมหามุนีวงศ์ (สนั่น จนฺทปชฺโชโต) จึงเป็นแบบอย่างที่ดีของผู้ที่มีความพากเพียร แม้ต้องประกอบสมณกิจมากมาย แต่ก็ไม่ทอดทิ้งการปฏิบัติเพื่อความพ้นทุกข์ ดำรงตนอยู่ด้วยความไม่ประมาท มีความอดทน มุ่งมั่น สมควรที่เราชาวพุทธจะได้นำไปเป็นแบบอย่าง เพื่อการปฏิบัติไปสู่ความพ้นทุกข์โดยแท้จริง

เอกสารประกอบการเขียน

"สมเด็จพระมหามุนีวงศ์" กรุงเทพฯ โรงพิมพ์มหามกุฏราชวิทยาลัย, ๒๕๔๒

เว็บไซต์

http://goldfish.wimutti.net/baibua/6/bua06_18_002.htm

<http://www.relicsofbuddha.com/marahun/page8-2-25.htm>

บุญไม่เสมอกันจะเป็นคู่แท้ได้ไหม

ถาม : ถ้าเราตั้งใจทำดีมากขึ้น แต่คนที่เป็ญคู่แท้ของเราไม่ได้ทำดีขึ้นให้เท่ากัน จะทำให้เราต้องไปเจอคู่คนใหม่ที่ดีกว่าเดิมไหมคะ แล้วคนที่เราคิดว่าเป็นคู่แท้มาตลอด ตกลงว่าไม่ใช่หรือคะ

คำว่าคู่แท้ อาจจะใช้ผิดตั้งแต่ต้นเลยก็ได้

คนเรานี้เนะ คือมันจะมีความยึดติดอยู่กับคำ อยู่กับภาพ

พอบอกว่ารู้สึกว่านี่คือคู่แท้ปึบเนะ

ใจคุณจะไปไกลไปเลยว่า นี่ ชัวร์ นี่ ของจริง นี่ ใช่

นี่ ทำบุญด้วยกันมา นี่ แหละ เคยอยู่กันมาหลายภาพหลายชาติ

คือ ผูกไว้อยู่เฉพาะตรงนั้นเนะ

แต่ทั้งๆที่คุณก็เห็นอยู่ว่าบุญมันไม่เสมอกัน ความรู้สึกมันไม่เสมอกัน แล้วมันจะแท้ได้ยังไง

คำว่า "คู่แท้" โดยนิยาม ควรจะเป็นคู่ที่สามารถอยู่ได้ด้วยกันตลอดไป

ตามนิยามแบบที่พระพุทธเจ้าบอกเนะ

มีความเสมอกันในทางที่มันเป็นบุญ ในทางที่มันเป็นกุศล

พระพุทธเจ้าท่านไม่พูดเลยเนะ เรื่องที่รายละเอียดปลีกย่อยแบบโลกๆ

อย่างเช่นว่ามีนิสัยหรือความคิดเห็น หรือว่ามีเรื่องอะไรที่ลึกลับ เข้ากันได้ไหม

ท่านไม่พูดเลยเนะ ท่านพูดจุดยอดเลย

จุดยอดที่มันจะเป็นสะพานเชื่อม หรือว่าสายใยที่ทำให้อยู่ด้วยกันได้จริงๆ

มีอยู่แค่ ๔ ข้อเท่านั้นเอง คือ ศรัทธา ศีล จาคะ แล้วก็ปัญญา

ถ้าคุณบอกว่ามันมีคนใดคนหนึ่งที่ดีต่อกันมากกว่า

นั่นแสดงว่าไม่น่าจะใช้แท้แล้วเนะ

แต่คำว่าแท้ขออนุญาตสงวนลิขสิทธิ์ไว้สำหรับคนที่ มี ๔ อย่างนี้เสมอกันนะครับ

ก่อนน้ำตาลและก่อนเกลือ

งดงาม

rngodngam@gmail.com

Photo by Silawat

เมื่อสัปดาห์ที่ผ่านมา ผมได้สนทนากับญาติธรรมท่านหนึ่งนะครับ
เธอเล่าให้ผมฟังว่า เธอเพิ่งได้มีโอกาสไป “ทำบุญล้างบาป” มา
ผมจึงอธิบายให้เธอฟังว่า หากจะคุยกันเพื่อสบายใจแล้ว ก็บอกว่าทำบุญล้างบาปก็ได้
แต่หากต้องการความเข้าใจที่ถูกต้องแล้ว ฟังเข้าใจว่า “บุญไม่สามารถล้างบาป” ได้
กล่าวคือ กรรมดีที่เป็นกุศลนั้นจะให้ผลแยกต่างหากจากกรรมชั่วที่เป็นอกุศล
และกรรมดีที่เป็นกุศลไม่สามารถไปลบล้างกรรมชั่วที่เป็นอกุศลนั้นได้

เรื่องผลของกรรมนี้ไม่เหมือนกับบวกลบในทางคณิตศาสตร์หรอกนะครับ
ในทางคณิตศาสตร์นั้น บวกหนึ่งมาเจอกับลบหนึ่งแล้ว เท่ากับ “ศูนย์”
แต่ในเรื่องผลของกรรมนั้น กรรมดีมาเจอกับกรรมชั่วแล้ว
ผลลัพธ์ก็เท่ากับ “กรรมดีและกรรมชั่ว” เหมือนเดิม

ไม่ได้กลายเป็นว่ากรรมดีหักลบกับกรรมชั่วแล้วผลลัพธ์จะเหลือ "ศุญย์" แต่อย่างใด

เราลองมาพิจารณาตัวอย่างในชีวิตจริงกันดูก็ได้ครับ

สมมุติว่ามีชายคนหนึ่งถือไม้หน้าสามมาฟาดศีรษะของคุณที่หนึ่ง (โดยไร้เหตุผล)

คุณเจ็บศีรษะมาก และไม่ทราบเหตุผลด้วยว่าเขามาตีคุณทำไม

แต่ในขณะนั้นคุณก็กำลังหิวอยู่ด้วย

ชายคนนั้นฟาดศีรษะคุณแล้ว ก็ไปหาอาหารรสเลิศมาให้คุณทาน

คุณก็ดีใจมากที่ได้ทานอาหารนั้น

ลองถามตัวเองดูนะครับว่า การกินอาหารเพื่อคลายหิวนั้น

จะเป็นการลบล้างลบความเจ็บศีรษะและบาดแผลที่ศีรษะของคุณได้ไหม

จะเห็นได้ นะครับว่าสองเรื่องนี้ไม่เกี่ยวกัน

เรื่องไม่พอใจที่มีคนมาตีศีรษะเรา และเรื่องพอใจที่มีคนนำอาหารมาให้

สองเรื่องนี้แยกจากกัน และความรู้สึกทั้งสองไม่สามารถนำมาหักลบกันได้

ไม่พอใจก็ยังคงอยู่ในส่วนของไม่พอใจ และพอใจก็ยังคงอยู่ในส่วนของพอใจ

ไม่ได้มารวมกันและหักลบกันเหลือเป็น "ศุญย์" หรือ "รู้สึกไม่มีอะไร" เลย

บางท่านอาจจะบอกว่า "ดีศีรษะ" กับ "ให้อาหาร" นั้น

เป็นวัตถุคนละอย่างกัน หรือคนละเรื่อง จึงไม่สามารถนำมาหักลบกันได้

เราลองมาพิจารณาตัวอย่างในเรื่องเดียวกันบ้างก็ได้ นะครับ

สมมุติว่า คุณออกมานอกบ้านและมีเงินติดตัวมาห้าพันบาทเพื่อจะไปซื้อของให้คุณแม่

มีชายคนหนึ่งแอบมาล้วงกระเป๋าขโมยเงินของคุณไปทั้งหมด

คุณคงรู้สึกไม่พอใจหรือเสียดายที่โดนขโมยเงินทั้งหมดไป

แต่ระหว่างที่คุณยังไม่ทันเดินทางกลับบ้านนั้นเอง

ปรากฏว่าได้พบกับชายอีกคนหนึ่ง เขานำเงินมาให้คุณห้าพันบาทฟรี ๆ

คุณคงรู้สึกพอใจว่าจะได้นำเงินดังกล่าวไปซื้อของให้คุณแม่ต่อไป

ลองถามตัวเองว่า ความดีใจที่ได้รับเงินมาฟรี ๆ นั้น

สามารถไปลบล้างความไม่พอใจตอนแรกที่โดนขโมยเงินได้ไหม

ลองนึกถึงความรู้สึกที่โดนขโมยเงิน และความรู้สึกที่ได้รับเงินมาฟรี ๆ

ความรู้สึกสองอย่างนี้หักล้างกันจนเหลือศุญย์

และเหมือนกับว่า "ไม่เคยเกิดอะไรขึ้นมาก่อน" เลยหรือเปล่า

จะเห็นได้ นะครับว่าความรู้สึกทั้งสองอย่างนี้ก็ยังคงแยกกันอยู่

และไม่สามารถหักลบกันจนเป็น "ศุญย์" ไปได้

ฉันใดก็ฉันนั้น กุศลกรรมและอกุศลกรรมที่เราได้เคยทำไว้ก็เช่นกัน นะครับ

กรรมสองส่วนนี้จะไม่สามารถหักลบลบกันเหลือ "ศุญย์" ได้

และกรรมทั้งสองส่วนนี้ต่างก็รอเวลาที่จะให้ผลของมันเมื่อถึงเวลาอันสมควร

แล้วเราควรจะทำอย่างไรดีในกรณีนี้?

ก็ขอแนะนำว่า เราจึงไม่ควรจะไปทำอกุศลกรรมใด ๆ ทั้งสิ้น

ไม่ใช่ไปคิดหวังว่า ขอทำอกุศลกรรมเล็กน้อยก่อนนะ

แล้วจะไปสร้างกุศลกรรมใหญ่ ๆ มาหักล้างในภายหลังมาหักกลบลบกัน

เพราะการหักล้างกัน หรือใช้กรรมดีล้างผลของกรรมชั่วนั้นทำไม่ได้หรอกครับ

เราจึงควรสร้างแต่เพียงกุศลกรรมเท่านั้น และหลีกเลี่ยงอกุศลกรรมทั้งปวง

ขอยกตัวอย่างสุดท้ายที่ผมใช้อยู่ในชีวิตจริงของผมเองนะครับ

ขอเปรียบเทียบให้ฟังว่า คนเราก็เหมือนตุ่มใบหนึ่ง (ตุ่มสำหรับใส่น้ำทำนองนั้นนะครับ)

และเปรียบ "กุศลกรรม" หรือ "กรรมดี" เหมือนกับ "ก้อนน้ำตาล"

เปรียบ "อกุศลกรรม" หรือ "กรรมชั่ว" เหมือนกับ "ก้อนเกลือ"

หากเราทำกรรมดีแล้ว เท่ากับว่าเราเติมก้อนน้ำตาลลงไปในตุ่มก้อนหนึ่ง

หากทำกรรมดีใหญ่ ก็เป็นน้ำตาลก้อนใหญ่ หรือทำกรรมดีเล็ก ก็เป็นน้ำตาลก้อนเล็ก

หากทำกรรมดีหลาย ๆ ครั้ง ก็เป็นก้อนน้ำตาลหลาย ๆ ก้อน

แต่หากเราทำกรรมชั่วแล้ว ก็เท่ากับว่าเราเติมก้อนเกลือลงไปในตุ่มก้อนหนึ่ง

หากทำกรรมชั่วใหญ่ ก็เป็นเกลือก้อนใหญ่ หรือทำกรรมชั่วเล็ก ก็เป็นเกลือก้อนเล็ก

หากทำกรรมชั่วหลาย ๆ ครั้ง ก็เป็นก้อนเกลือหลาย ๆ ก้อน

เวลาที่กรรมจะให้ผลนั้น ก็เปรียบเสมือนว่าเราหลับตาแล้วใช้ช้อนตักดวงลงไปในตุ่มนั้น

ตักขึ้นมาเจอก้อนน้ำตาลก็เท่ากับว่ากรรมดีให้ผล

ตักขึ้นมาเจอก้อนเกลือก็เท่ากับว่ากรรมชั่วให้ผล

ตักขึ้นมาเจอก้อนน้ำตาลพร้อมกับก้อนเกลือก็เท่ากับว่ากรรมดีให้ผลพร้อมกับกรรมชั่ว

คนเราก็เสมือนว่าได้เติมน้ำตาลและเกลือลงไปในตุ่มเช่นนี้ตลอดเวลา

และก็ได้ใช้ช้อนตักดวงลงไปในตุ่มตลอดเวลา เพื่อรับผลของกรรม

ขอถามว่าก้อนน้ำตาลที่เติมลงไปในตุ่มนั้น

จะสามารถทำให้ก้อนเกลือที่อยู่ในตุ่มนั้นหายไปหรือไม่

ก็ต้องตอบว่า "ไม่สามารถทำให้ก้อนเกลือนั้นหายไป"

แต่ก้อนเกลืออยู่อย่างไรก็อยู่ไปอย่างนั้น และก็อยู่ปะปนไปกับก้อนน้ำตาล

เพื่อรอเวลาที่เราจะใช้ช้อนตักดวงไปเจอก้อนเกลือ (หรือก้อนน้ำตาล) นั้น

ซึ่งก็เป็นทำนองเดียวกับกุศลกรรมและอกุศลกรรมที่รอเวลาให้ผล

สิ่งสำคัญในขณะนี้ที่หลายท่านก็อาจจะคิดหรือรู้สึกตรงกัน
ก็คือว่า “ทำอย่างไรเราจึงจะไม่ตัดดวงไปเจอก่อนเกลือล่ะ?”
ในเมื่อเราหลับตาใช้ช้อนตักลงไป ในตุ่มที่มีก้อนเกลืออยู่แล้ว
ช้อนเราคงหลบก้อนเกลือไปไม่ได้แน่ และเราก็มีโอกาสดักก้อนเกลือขึ้นมาได้

คำแนะนำสำหรับคำถามนี้คงมีเพียงสามวิธีการ

วิธีการแรก คือ เราไม่เติมก้อนเกลือลงไป ในตุ่มเลยแม้แต่ก้อนเดียวมาตั้งแต่แรก
แต่วิธีการแรกนี้คงทำไม่ได้จริง เพราะเราทุกคนต่างเคยเติมก้อนเกลือกันลงไปแล้ว

ก็มาถึงวิธีการที่สอง ซึ่งแก้ปัญหาไม่ได้เด็ดขาด แต่สามารถช่วยลดความเสี่ยงลงได้
ซึ่งก็คือ หยุดเติมก้อนเกลือเสีย และให้แร่ริบเติมก้อนน้ำตาลลงไปเยอะ ๆ

เรียกได้ว่า เติมก้อนน้ำตาลลงไปให้ท่วมตุ่มเลย

แม้ว่าก้อนเกลือจะยังมีอยู่แต่เติมบ้าง แต่โอกาสที่เราจะไปดักเจอก่อนเกลือนั้นมีน้อย
เรียกได้ว่า ทำกุศกรรมใหม่ให้มาก ๆ

และกุศกรรมนั้นคอยให้ผลอยู่ตลอดเวลาจนอกุศกรรมหาช่องเข้ามาให้ผลได้ยาก

แต่วิธีที่ดีที่สุดนั้น คือ วิธีการที่สามซึ่งเห็นว่าสองวิธีการแรกนะครับ

วิธีการที่สาม ก็คือ ฝึกฝนตนเองเพื่อให้เข้าใจความจริงอย่างแจ่มแจ้งว่า

แท้จริงแล้ว ทั้งก้อนน้ำตาลและก้อนเกลือนี่ต่างก็ “เป็นทุกข์ทั้งสิ้น”

(และหากเรายังพอใจที่จะเติมและตัดดวงก้อนน้ำตาลอยู่ตราบดี

ตราบดีนั้น เราก็ยังจะมีโอกาสเติมและตัดดวงก้อนเกลืออยู่เช่นกันครับ)

ซึ่งเมื่อเราฝึกฝนตนเองจนเข้าใจความจริงอย่างแจ่มแจ้งแล้ว

เราก็สามารถพาตัวเราเองออกจากระบบเติมเกลือเติมน้ำตาลลงตุ่มนี้ได้

แล้วเราก็จะถึงความสุขอย่างแท้จริง

ที่จะไม่ต้องมาพบก้อนเกลือและก้อนน้ำตาลอีกต่อไปครับ

ดั่งตฤณพจนานา ๑๗

ดั่งตฤณพจนานา Dungtrin's rhapsody

อริยสังข์มีสี่กัณเฑาะ (๔/๔)

มรรค...

ให้จิตใสใจเปิดเป็นทานทั่ว

ให้อัจฉิตติดกายไม่คลาดคลา

ให้แนวเห็นเป็นไตรลักษณ์ประจักษ์หน้า

ให้สักแต่แค้นรู้ตุดไป

ให้ลดชั่วกลัวบาปที่หยาบหนา

ให้รู้ว่าตาหูไปอยู่ใด

ให้ต่ำขำมาติจะทีไหน

ให้ทรงไว้ใจเดียวเดี่ยวโพล่งเอง

ดั่งตฤณ

ประหยัคภำษี ต้ดงนีเลยกองทุนรวม LTF และ RMF

Mr.Messenger

สนใจติดตามข่าวสารการลงทุนได้ที่ <http://twitter.com/MrMessenger>

การสร้างวินัยในการออม และการลงทุน บางครั้งก็ต้องใช้ความพยายาม และความอดทน ในการเปลี่ยนพฤติกรรมเดิมๆ หรือเปลี่ยนทัศนคติต่อการลงทุนของตัวเอง แต่ก็แน่นอนครับ ในโลกนี้ มีทั้งเรื่องง่ายและเรื่องยากสำหรับเรา แต่สิ่งไหนที่เป็นประโยชน์ทั้งต่อตัวเรา และผู้อื่น ต่อให้ยาก ก็ควรค่าแก่ความพยายาม และความอดทน เห็นด้วยกับผมไหม?

เรามักจะมีข้ออ้างในการเก็บเงินไม่ได้ อยู่เสมอ ยกตัวอย่างเช่น เงินเดือนยังน้อย, ขอใช้ชีวิตสนุกๆ ก่อน, ไม่มีเวลาดูแล, มีภาระ, ลงทุนแล้วมันเสี่ยงสูงไป ฯลฯ สุดแท้แต่จะหามาได้ ครั้นพอได้เงินมาลงทุนซักก้อน ก้ทำไรนิดๆ หน่อยๆ ก้ขายทำกำไรออกมา ไม่ได้ลงทุนยาวอย่างที่ตั้งใจไว้ ผลตอบแทนก็ผ่านไป อ้าว! ๒ ปีมาแล้ว ยังไม่มีเงินเก็บซักก้อนเลย

ทางกระทรวงการคลัง คงพอจะทราบปัญหานี้อยู่บ้าง จึงเกิดกองทุน LTF และ RMF ขึ้นเพื่อตอบโจทย์การลงทุนระยะยาวขึ้นมา เริ่มจาก LTF ก่อน ชื่อเต็มของกองทุนนี้คือ กองทุนรวมหุ้นระยะยาว (Long Term Equity Fund) นโยบายคือ ลงทุนในหุ้นซึ่งจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ฯ ไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๖๕ ในรอบปีบัญชี ผู้ที่ลงทุนในกองทุน LTF สามารถนำเงินลงทุนไปหักลดหย่อนภาษีได้ โดยไม่จำเป็นต้องลงทุนต่อเนื่องทุกปี อยากลงทุนปีไหน ใช้สิทธิลดหย่อนภาษีได้แค่นั้น แต่มีเงื่อนไขคือ จะต้องถือจนครบ ๕ ปีปฏิทิน ห้ามไถ่ถอนก่อนกำหนด หากผิดเงื่อนไข ก็จะต้องสรรพากรเรียกภาษีคืน กองทุนอีกกองทุนหนึ่งชื่อว่า กองทุนรวมเพื่อการเลี้ยงชีพ (Retirement Mutual Fund) นโยบายการลงทุนคือ ลงทุนในหุ้นที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ฯ และ/หรือตราสารหนี้ประเภทต่างๆ แล้วแต่นโยบายการลงทุนของแต่ละกองทุน ผู้ลงทุนสามารถสับเปลี่ยนหน่วยลงทุนระหว่างกองทุนที่ลงทุนในหุ้นกับกองทุนที่ลงทุนในตราสารหนี้ ที่เป็นกองทุน RMF ด้วยกันได้ แต่ข้อแตกต่างของ LTF กับ RMF ก็คือ ผู้ลงทุนที่ลงทุนใน RMF จะต้องมีการลงทุนต่อเนื่องทุกปี อย่างน้อยร้อยละ ๓ ของรายได้ต่อปี และต้องถือไปจนอายุ ๕๕ ปี บริบูรณ์ นักลงทุนที่เริ่มต้นลงทุนตอนอายุ ๕๑ ปี เป็นต้นไป จำเป็นต้องถือหน่วยลงทุนให้ครบ ๕ ปี (แทนเงื่อนไข อายุ ๕๕ ปี บริบูรณ์) ลองดูตารางเปรียบเทียบความแตกต่างของกองทุน LTF และ RMF อย่างละเอียดอีกทีครับ

	กองทุนหุ้นระยะยาว (LTF)	กองทุนรวมเพื่อการเลี้ยงชีพ (RMF)
นโยบายการลงทุน	ลงทุนในหุ้นสามัญที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ฯ ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๖๕ ของมูลค่าทรัพย์สินสุทธิของกองทุน (NAV)	ลงทุนในหุ้นสามัญที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ฯ และ/หรือตราสารหนี้ประเภทต่างๆ แล้วแต่นโยบายการลงทุนของแต่ละกองทุน ผู้ลงทุนสามารถปรับเปลี่ยนหน่วยลงทุนระหว่างกองทุนที่ลงทุนในหุ้นกับกองทุนที่ลงทุนในตราสารหนี้ได้
วัตถุประสงค์การจัดตั้ง	เพื่อเพิ่มสัดส่วนนักลงทุนสถาบันในตลาดหลักทรัพย์ เพื่อให้ตลาดหุ้นมีเสถียรภาพมากขึ้น	เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนออมเงินอย่างสม่ำเสมอ และระยะยาว สำหรับการไว้ใช้ในยามเกษียณ
เงื่อนไขการลงทุน	ไม่จำเป็นต้องลงทุนทุกปี แต่ต้องถือหน่วยลงทุนไว้ไม่น้อยกว่า ๕ ปีปฏิทิน	ต้องลงทุนต่อเนื่องทุกปี ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๓ ของเงินได้แต่ละปี หรือไม่น้อยกว่า ๕,๐๐๐ บาท แล้วแต่จำนวนใดจะต่ำกว่า และต้องไม่ระงับการซื้อเกินกว่า ๑ ปีติดต่อกัน
ช่วงเวลาที่เปิดให้มีการไถ่ถอนหน่วยลงทุน	ไม่เกินปีละ ๒ ครั้ง	ทุกวันทำการ
ระยะเวลาไถ่ถอน	เมื่อลงทุนครบ ๕ ปีปฏิทิน	เมื่อลงทุนครบ ๕ ปีและอายุไม่น้อยกว่า ๕๕ ปี
สิทธิประโยชน์ทางภาษี	ลดหย่อนภาษีได้ตามที่ลงทุนจริง ไม่เกินร้อยละ ๑๕ ของรายได้ และสูงสุดไม่เกิน ๕๐๐,๐๐๐ บาท	ลดหย่อนภาษีได้ตามที่ลงทุนจริง ไม่เกินร้อยละ ๑๕ ของรายได้ โดยนำไปนับรวมกับเงินสะสมเข้ากองทุนสำรองเลี้ยงชีพ หรือกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการแล้ว ไม่เกิน ๓๐๐,๐๐๐ บาท

จะเห็นว่า เงื่อนไขของการลงทุนผ่านกองทุนทั้งสองแบบ สนับสนุนให้นักลงทุนคาดหวังผลตอบแทนในระยะยาว ไม่ใช่แค่ ๓ เดือน ๖ เดือน หรือ ๑ ปี แต่อย่างต่ำก็ ๕ ปี ลองคิดว่า ถ้าเราลงทุนในกองทุนปกติทั่วไปที่ไม่ใช่ LTF หรือ RMF หรือกระทั่งหุ้นรายตัวในตลาดหลักทรัพย์ฯ กำไรแป็บเดียว เราก็ห้ามใจไม่อยู่ ขายทำกำไรไปก่อน พอผ่านไป ๓-๔ ปี กลับมาดูอีกที ราคาหน่วยลงทุนวิ่งขึ้นไปบนยอดดอย แล้วเราก็มั่นกับตัวเองว่า "รู้งี้ ไม่ขายซะก็ดี"

ในชีวิตคนเรา มีโอกาสทำความดีเล็กๆน้อยๆอยู่ทั้งชีวิต แต่บางคนกลับมองข้ามไป เพราะเห็นเป็นสิ่งเล็กน้อย แต่เมื่อเราหันมองย้อนอดีตกลับไป เราก็มานั่งเสียใจว่ายังมีหลายสิ่งที่เราไม่ได้ทำ "รู้งี้ ตอนนั้นทำไปเสียก็ดี" การปฏิบัติธรรมเช่นเดียวกัน อย่ารอให้ถึงเวลาที่เราคิดว่าเหมาะสม เริ่มเสียตั้งแต่ตอนที่ยังมีลมหายใจตอนนี้ เพราะถึงจะทำได้แค่เล็กน้อย แต่นั่นก็สร้างวินัยและเปลี่ยนเส้นทางชีวิตเราได้แน่นอน

ย้อนกลับมาที่กองทุน LTF และ RMF หลายคนสงสัยว่า แล้วสามารถนำเงินลงทุนดังกล่าวไปหักลดหย่อนภาษีได้อย่างไร ลองดูตารางด้านล่างนี้ครับ

สมมติว่า นาย ก. มีเงินได้พึงประเมินตลอดปีภาษี ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท แต่งงานแล้ว ภรรยาไม่มีรายได้และมีบุตร ๑ คน โดยลงทุนใน LTF และ/หรือ RMF เต็มตามสิทธิ์ (๑๕% ของเงินได้ปีนี้) บริษัทที่ นาย ก. ทำงาน ไม่มีเงินสมทบเข้ากองทุนสำรองเลี้ยงชีพ (Provident Fund) ภาษีที่ประหยัดได้จากการลงทุนเป็นดังนี้

	ลงทุนใน LTF	ลงทุนใน RMF	ลงทุนทั้ง LTF และ RMF	ไม่ได้ลงทุนเลย
เงินได้พึงประเมิน (ต่อปี)	1,500,000	1,500,000	1,500,000	1,500,000
หัก ลงทุน LTF/RMF	(225,000)	(225,000)	(500,000)	-
หัก ค่าใช้จ่าย	(60,000)	(60,000)	(60,000)	(60,000)
หัก ค่าลดหย่อน (ถ้ามี)	(77,000)	(77,000)	(77,000)	(77,000)
เงินได้สุทธิ	1,138,000	1,138,000	913,000	1,363,000
ภาษีเงินได้ที่ต้องชำระ	181,400	181,400	122,600	248,900

* สิทธิประโยชน์ทางภาษีจะสิ้นสุดในปี พ.ศ. 2559

ประหยัดภาษีได้กว่า 126,300 บาท

จะเห็นว่า หากไม่ได้มีการลงทุนใน LTF หรือ RMF เลย นาย ก. จะต้องเสียภาษีทั้งหมด ๒๔๘,๙๐๐ บาท แต่ถ้ามีการลงทุนใน LTF และ RMF ทั้งสองกองทุน จะสามารถประหยัดภาษีได้ ๑๒๖,๓๐๐ บาท ซึ่งเมื่อเทียบเป็นผลตอบแทนจากยอดเงินลงทุนทั้งหมด ๕๐๐,๐๐๐ บาท ก็ได้ถึง ๒๕.๒๖% ที่เดียว และนี่ยังไม่รวมโอกาสที่จะรับผลตอบแทนจากการเพิ่มค่าของหน่วยลงทุนเมื่อราคาเพิ่มขึ้นในอนาคตอีกนะครับ

แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นสิทธิประโยชน์ทางภาษีของกองทุน LTF และ RMF จะลดความน่าสนใจ หากผู้ลงทุนเสียภาษีในฐานที่ต่ำลงมา จากกรณีตัวอย่างที่นาย ก. สามารถประหยัดภาษีได้เยอะก็เพราะ นาย ก. มีฐานภาษีที่สูง เนื่องจากรายได้เกิน ๑ ล้านบาท จึงมีฐานภาษีคิดอยู่ที่ ๓๐% ดังนั้นก่อนการลงทุน นักลงทุนควรคำนวณรายได้พึงประเมิน และสำรวจฐานภาษีก่อนว่าคุ้มค่ากับการลงทุนหรือเปล่านะครับ ใครสนใจรายละเอียดเพิ่มเติมของกองทุน และโปรแกรมคำนวณภาษี และยอดเงินที่สามารถลงทุนในกองทุนทั้งสองแบบ ลองศึกษาเพิ่มเติมได้ที่ <http://www.thaimutualfund.com/AIMC/index.jsp>

โชคดีในการลงทุนครับ

One Day In Your Life กลางครึ่งหนึ่งของไมเคิล แจ็คสัน

aston27

One day in your life
You'll remember a place
Someone touching your face
You'll come back and you'll look around,
you'll . . .

เมื่อถึงกาลครั้งหนึ่งในชีวิต
เธอจักคิดพิณถึงซึ่งสถาน
ที่เราเคยเชยชมสมสรอายุ
ครึ่งวันวานหวานอยู่มีรูวาย

One day in your life
You'll remember the love you found here
You'll remember me somehow
Though you don't need me now
I will stay in your heart
And when things fall apart
You'll remember one day . . .

เมื่อถึงกาลครั้งนั้นในชีวิต
เธอจักพลันฝันถึงรักที่พลัดหาย
จักคิดถึงฉันวันเคียงกาย
แม้ไม่หมายมีกันในวันนี้
ฉันจักอยู่ในใจเธอเสมอไป
นานเท่าไรใจมันไม่ผันหนี
ไม่ต้องนึกถึงฉันในวันดี
แม้วันมีภัยพลันฉันจะมา

One day in your life
When you find that you're always waiting
For a love we used to share
Just call my name, and I'll be there
One day in your life
When you find that your always lonely
For a love we used to share
Just call my name, and I'll be there

เมื่อถึงกาลครั้งโน้นโพ้นชีวิต
เมื่อเธอพิศถึงสิ่งนั้นที่ฝันหา
ถึงความรักเคยแบ่งปันด้วยกันมา
เพียงเพรียกหาจะมีพลันฉันเป็นเงา
แล้วในกาลครึ่งทองของชีวิต
โปรดอย่าปิดบังฉันวันเธอเหงา
เพื่อรอยรักอักษรพาสองเรา
จะมาเฝ้าหากที่รักจักเรียกมา

One day in your life คือหนึ่งในเพลงที่ดีที่สุดของไมเคิล แจ็คสัน โดยไม่ต้องสงสัย ถึงแม้จะไม่ใช่เพลงที่เขาแต่งเอง เพราะเนื้อร้องและทำนองเป็นฝีมือของ แชม บราวน์ กับ เรเน่ อาร์มันด์ ซึ่งชื่อแรกนั้น

มีเครดิตในฐานะของโปรดิวเซอร์ของเพลงนี้ด้วย แต่เสียงร้องและอารมณ์ของไมเคิลในเพลงนี้ ต้องเรียกว่าเข้าขั้นเทพ

เพลงนี้อยู่ในอัลบั้มชื่อ Forever, Michael ที่ออกจำหน่ายในปี 1975 แต่กว่าจะถูกตัดเป็นซิงเกิ้ลก็อีก 6 ปี ถัดมา อันเป็นอันนึ่งสงส์จากความสำเร็จที่ล้มหลามของอัลบั้ม Off The Wall ที่ทำให้เพลงนี้ถูกขุดออกมา และกลายเป็นซิงเกิ้ลอันดับหนึ่งเพลงแรกของราชาเพลงป๊อป (ในเวลาต่อมา) ในประเทศอังกฤษ แต่ในอเมริกา อันดับดีที่สุดใน hot 100 single chart คือ 55

แต่จะอันดับอะไร ก็ไม่สำคัญสำหรับเขาและแฟนเพลงหรอกนะครับ เพราะเขาก็จากโลกนี้ไปแล้ว เหลือไว้แต่ผลงานมากมายและความทรงจำที่ดีบ้าง ไม่ดีบ้าง ขึ้นกับว่าแต่ละคนจะมองเขาในมุมไหน

ไม่ว่าคุณจะเป็นฝ่ายที่เห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วยกับชีวิต สีผิว และศัลยกรรมที่เขาเลือก แต่สิ่งหนึ่งที่ผมเชื่อว่าไม่มีใครปฏิเสธได้ นั่นคือความสามารถในระดับอัจฉริยะของไมเคิล แจ็คสัน ทั้งในเรื่องดนตรี และการแสดงบนเวที

เห็นกระแสความอาลัยอาวรณ์เขาจากสื่อต่างๆแล้ว ผมอดสังเกตไม่ได้ว่า พวกเรามักจะนิยมแสดงความชื่นชมบุคคลที่จากไปแล้ว มากกว่าตอนที่เขายังมีชีวิตอยู่ อันนี้เป็นกันทั่วโลกละครับ เพราะผมเห็นตอนเขายังอยู่ สื่อต่างๆก็มักจะขุดคุ้ยเรื่องอื้อฉาวต่างๆของเขาขึ้นมาตีแผ่ ประจาน แต่พอแก่ตายปุ๊บ เหมือนทุกคนจะลืมเรื่องที่เคยพูดถึง แล้วหันกลับไปสรรเสริญเยินยอแทน

ผมพูดออกอากาศในรายการ หลังการเสียชีวิตของเขาว่า ผมไม่ได้เสียใจที่ไมเคิลจากไป เพราะผมเปิดเพลงของเขามาสม่ำเสมอแทบจะทุกเสาร์ และบอกเสมอว่า งานของเขา เป็นงานคุณภาพ ไม่ว่าชีวิตส่วนตัวของเขาจะผิดแผกไปจากมนุษย์มนาธรรมดาดังที่เราๆอย่างไร

ผมเชื่อว่าไมเคิล ใช้ชีวิตได้ดีที่สุดแล้ว ในสภาพจิตใจ ในการเลี้ยงดูอบรมที่เขาได้รับ และในฐานะศิลปินที่สร้างงานไว้ให้โลกนี้มากมาย ไม่มีอะไรที่ต้องเสียดาย ถ้าคุณเป็นคนทำงาน แล้วเดินมาถึงจุดที่เขาเคยยืนอยู่

หากวันหนึ่ง เราจะนึกถึงเขา ก็เพียงแค่เปิดเพลงของเขาฟัง แล้วเราจะได้ยินเขาร้องว่า

"I will stay in your heart. And when things fall apart, You'll remember one day . . ."

ขอให้เขาไปสู่สุขคติครับ

มานมนตรา ๓๑

ชลนิล

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

"อ้าก" จ้าวผะ ใบหน้าบิดเบี้ยวเหยเก หน้าอกเบ่งพองราวกับสุบลม เท้าทั้งสองบิดไปบิดมาไม่อาจทรงตัว กระทั่งมีเสียงดังฟุบ... ใบหน้าหนึ่งโผล่ออกมาจากอกจ้าว...

...เป็นใบหน้าที่ซีดเทา กระด้างดุจน้ากาก และรอยแสบเยิ้มอย่างมีชัยของมัน ยิ่งทำให้หน้าขยะเขยงว่าเดิมนับสิบเท่าตัว

จ้าวคุกเขาลงกับพื้น ศีรษะที่ไร้ร่างก็หลุดจากหน้าอก เสียงหัวเราะแหบๆ ดังกึกก้อง

เหอ...เหอ...เหอ...

หัวของปีศาจหมอลอยเด่นกลางอากาศ เสียงหัวเราะดังสะท้อนไปมา ตามด้วยเสียงสาธยายมนต์อันแกร่งกร้าว ดุดัน

ใบหน้าจ้าวบิดเบี้ยว เจ็บปวด ทรมานสุดแสน ส่วนที่เป็นหน้าอกยับเยิน ไม่ต่างจากเศษเนื้อแหลกและ...อาภรณ์แดงกลายเป็นสีเทาแห้งๆ กฤตยาคมที่สั่งสอนให้สมุนเอก กลับย้อนมาทำร้ายตนเอง และหน้าซ้ำ ความผิดพลาดครั้งนี้เกินแก้ไขแล้ว

มรรคาเอนร่างอยู่บนตักกนกรัศมี...ใบหน้านางของเทวนารีซีดสลด หยาดน้ำตารินไหลลงมากระทบแก้มชายหนุ่ม พันเกลียวยืนอยู่ไม่ห่างนัก สีหน้าห่วงใยจนไม่อาจซ่อนเร้น...แต่ก็ไม่กล้าเข้าไปหล่อนรู้ดี...ตนเองไม่มีสิทธิ์

กะพ้อคุกเข่าด้านหลังกนกรัศมี น้ำตาไหลเต็มสองแก้ม ปากพร่ำร้องไม่ต่างจากคนเสียสติ

"แม่นาง...ช่วยท่านทิดาเทพได้หรือไม่...แม่นาง...ช่วยท่านด้วยเถิด"

แต่ทั้งสองกลับมึนใจ บุคคลและสถานการณ์รอบกาย...นัยน์ตาของมรรคาจ้องเพียงใบหน้าอันคุ้นเคย...มือของกนกรัศมีลูบไปบนแก้มเขาเบาๆ หยาดน้ำตาอุ่นระอุหลังไหล

"ร้องให้ทำไมน้องพี่" กล่าววาจาตั้งมีเพียงสองคนในโลก **"หรือว่าเป็นห่วงที่ที่ต้องเป็นทาสถึงหนึ่งกับ"**

ไม่มีคำตอบ เจ้าของตักต้อตันจนไม่อาจขยับเขยื้อนริมฝีปาก

มรรคาหลับตา เขาแทบไม่สนใจอะไรอีก ระหว่างเขากับจ้าว ผลการต่อสู้จะเป็นอย่างไร ไม่ใส่ใจและไม่เคยนึกเสียใจที่การหยุดมือของตนจะทำให้เกิดผลเช่นนี้

หากยังคิดว่ามีแพ้...ชนะ...เราเองก็ยังคงต้องเป็นหนึ่งในสองอย่างนั้นรำไป...

คำพูดหลวงปู่ใหญ่สะท้อนมาอีกครั้ง เขา 'เห็นจริง' ตามท่านสอน และบัดนี้ เขาได้กระทำตามที่ เขาเห็นจริงไปแล้ว...การต่อสู้...การแพ้นะ...ล้วนเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นมาแล้วดับไป...ตั้งคลื่นทยอยซัดฝั่ง แล้วจางหาย ไม่มีใครเก็บเกลียวคลื่นไว้ได้...สำหรับมรรคา เขาไม่มีความรู้สึกต้องการเอาชนะ หรือกลัว การพ่ายแพ้อีกแล้ว...

แต่กับปีศาจหมอผี...ยัง!

มันหัวเราะยินดีในชัยชนะของมัน...ยินดีที่มันเอาชนะ 'จ้าว' ผู้เคยเป็นนายเหนือหัวของมันได้... บัดนี้มันกำลังท่องมนต์ สะกดนายมัน เป็นมนต์ที่นายสอนมันเอง

จ้าวรู้ดีว่าวาระสุดท้ายของตนใกล้จะมาถึง เขาพยายามยันกายขึ้น เบี่ยงตามองอดีตลูกน้อง กัดฟัน แน่น พุดด้วยเสียงลอดไผ่

"ข้าไม่ได้ดูเ็งผิดจริงๆ ไ้ทฤษฎ"

หัวที่ลอยเด่นกำลังขยายขนาดนั้น ร่างที่ถูกแหวงก็สะบัดหลุดออกมา ทั้งหัวและร่างผสานเป็น หนึ่งเดียว ร่างดำทะมึน ใหญ่โต กำลังหยิ่งผยองในชัยชนะของมัน

"ใช่ ท่านดูข้าไม่ผิดหรอก ข้ามีใจออกห่างมานาน...แต่ข้าก็รอโอกาส...ที่จะสลัดหลุดจากท่าน และได้เป็นผู้ยิ่งใหญ่แทน"

แววตาของจ้าวเกิดความสมเพช และชั่วขณะนั้น เขานึกย้อนมองตัวเอง เขามีอะไรแตกต่างจาก มัน?...ประกายปัญญาจุดสว่าง...เขาเคยคิดว่าตนเองเป็นผู้เก่งกล้า และไม่เคยมคิดว่าตนเองทำอะไรผิด... เขาเผาบ้านได้สามม แม้ไม่ได้ทำปิดขาคหรือมาตุฆาต แต่การกระทำใดๆ ต่อมาล้วนใช้อารมณ์ ความ พพอใจเป็นหลัก เขาจึงทำเรื่องเลวร้ายมิใช่น้อย...เขากำลังใช้กรรมโดยไม่รู้ว่าเป็นกรรม...เขาโง่งมโดยที่คิดว่าตนเองฉลาด...และแล้ว จ้าวได้แต่ยิ้มเยาะตัวเอง

"ตลอดเวลา..." ปีศาจหมอผีพูดอย่างเชื่องช้า "ข้าต้องทนท่านมาตลอดเวลา...วิชาที่ท่านใช้ หลอกให้ข้าลุ่มหลง จนไม่อาจไปจากท่านได้...ทำให้ข้าทั้งแค้นเคือง ทั้งยินดี ข้ารอเวลาที่เรียนวิชาของ ท่านให้ได้มากที่สุด เพื่อจะได้อยู่เหนือท่านบ้าง"

มันยิ้มอย่างลำพอง

"ท่านไม่รู้หรือว่า อาคมที่ท่านก็กักขังเมื่อตะกี้ มันเล็กน้อยนัก ข้าจะทะลวงเมื่อไรก็ได้...แต่ข้าจะ รอให้ท่านขาดความระวังตัว...และลงมือคราเดียวให้ประสพชัย..."

มันทำสำเร็จจริงๆ...เขาประมาทวิชาของมันเกินไป...จ้าวยอมรับ และหลับตาอวาระสุดท้าย

ในมือปีศาจหมอผีมีธนูเพลิงปรากฏขึ้นดอกหนึ่ง ร่างที่ลอยเด่นของมันดูราวกับเป็นอสุรร้ายแห่ง สงคราม มือเงื้อลูกธนูขึ้นสุดหล้า ไบหน้าเขิดอย่างลำพอง ทรนง ก่อนจะขว้างลูกธนูสุดกำลัง...

"ช่วยเขา" มรรคาพูดเบาๆ กนกรัศมีพยักหน้า สะบัดมือออกไป...เงาขาวๆ ปลิวละอองลอยไป ด้านรับลูกธนูดอกนั้น

...พริบ...ลูกไฟสว่างและดับลงอย่างรวดเร็ว

ปีศาจหมอผีหันขวับ ตวาดเสียงกราดเกรี้ยว

"ไอ้พวกโง่ เ็งอ้อมมือให้มันยังไม่พอ...ทำไมต้องช่วยมันด้วย"

มรรคาขยับตัว มืออ่อนโยนของกนกรัศมีช่วยพยุง

“ทาสจะช่วยนาย มีอันใดแปลกประหลาด” แวดตาชายหนุ่มมีประกายหยัน “มีแต่ทาสเช่นเอ็ง ที่เรียนวิชาแล้วคิดล้างนาย”

มันหัวเราะอย่างไม่แยแส ชี้นามรรคาด้วยความดูหมิ่น

“แต่ข้าก็ไม่ใช่เทพที่โง่เงาเช่นเอ็ง...รู้ทั้งรู้ว่ามิแต่ทางแพ้ ก็ยังจะมาเปิดที่คุมขัง ปล่อยมันอีก”

คราวนี้มรรคาเริ่มหัวเราะ เขาหัวเราะจนกระทั่งเลือดทะลักจากบาดแผล ย่อมอกเลือดจนแดงฉาน

“เอ็งรู้มั๊ย ทำไมนายเอ็งถึงรู้ว่าเอ็งมีใจออกห่าง...รู้ไหมว่า ทำไมขอบเขตอำนาจของนายเอ็งถึงกว้างขึ้น และรู้ไหมว่าเหตุใดนายเอ็งถึงสามารถอาศัยเอ็งส่งภาพเขามาหาข้าได้”

ผู้ที่คิดว่าอยู่เหนือกว่าชะงักงัน

“เพราะอาคมของข้ากำลังเสื่อมลงทุกที” มรรคาพูดเยาะๆ “ไม่มีมนตราใดจะยั่งยืนไปได้หรอก ถึงข้าไม่มาเปิดที่คุมขัง...อีกไม่นานนัก จ้าวก็จะออกมาได้เอง”

ชายหนุ่มยิ้มทั้งที่บาดแผลกำลังปริแตก "ภายใต้วิญญูสงสาร ไม่มีสิ่งใดเที่ยงแท้ ยั่งยืน อิทธิฤทธิ์มนตรา ก็ไม่อยู่นอกเหนือกว่านั้น จงล้าพองใจในอำนาจของเอ็งไปเถอะ...อีกไม่นานเจ้าจะรู้ว่าเหนืออิทธิ มนตรา คือกฎแห่งกรรม"

“ดี...” มันทะโกนค้อม “ถ้าเช่นนั้นพวกเอ็งจงตามไปอยู่ร่วมกับมันเถิด”

ขาดคำ นัยน์ตาปีศาจหมอผีแดงวาบ พายุพัดอุ้ โหมเข้ามาอย่างรุนแรง...กนกรัศมีกวัดแกว่งมือปรากฏเป็นแสงสว่างสีขาวเรือง แผ่กระจายครอบคลุมชายหญิงทั้งสอง...มีแต่จ้าว ที่ได้รับแรงพายุไปได้เมื่

มรรคาเอามือยันพื้น เบือนหน้ามองเจ้าของร่างที่เขาเอนพิง...ไม่มีคำพูด นอกจากแววตาที่สื่อความหมายออกมา...กนกรัศมีพยักหน้า รับรู้ความต้องการของชายคนรัก...หันไปมองพันเกลียวและกะพ้อ

“ไปจัดการมัน ด้วยกันไหม” ไม่มีคำตอบ...แต่ท่าทางการเตรียมพร้อมบอกชัด...หญิงทั้งสามจะร่วมรบร่วมถอยด้วยกัน

ศิระษะมรรคาถูกวางราบบนหญ้านุ่ม เกราะป้องกันเปิดออก กนกรัศมี พันเกลียว และกะพ้อ ฝ่าพายुर้ายเข้าหาร่างอันใหญ่ทะมึนของปีศาจหมอผี...การต่อสู้บังเกิดขึ้นอีกครั้ง

“ครืน...เปรี้ยง...เพี้ยว” สารพัดสิ่งบังเกิดขึ้นในวงต่อสู้ เมฆสีเทาต่างกระจัดกระจายจนไม่อาจรวมตัวติด สายฟ้าฟาดสุดันไม้ใหญ่ แผ่นดินสะเทือนเลื่อนลั่น

ท่ามกลางความมัวซัว ละอองสีขาวละเอียดจากกนกรัศมี ประกายมีดสีเขียว และร่างกะพ้อโฉบเฉี่ยวรวดเร็วยันต์ได้โฉบฉวยกับปีศาจหมอผี...ธนูไฟนับร้อยกระจายจากร่างดำทะมึนออกด้านรับหญิงสาวทั้งสาม และเบื้องหลังฝูงปีศาจอีกนับพัน ลอยขึ้นจู่โจม ตีตลบ

พันเกลียวหันกลับมาด้านรับฝูงปีศาจสมุนหมอผี...คมมีดเขี้ยวกรีดไปด้านใด ก็บังเกิดเสียงกรีดร้องด้วยความเจ็บปวดตามมา...ทัพหน้าปีศาจร่วงหล่นราวใบไม้ แต่ฝูงปีศาจอีกจำนวนมหาศาลก็หนุนเนื่องกันไม่ขาดสาย หญิงสาวใช้หนึ่งด้านรับนับพัน...แม้มีอาคมจะทรงอำนาจภาพเยี่ยม แต่ก็หนักเกินแรงแล้ว

กนกรัศมีและกะพ้อด้านรับปีศาจหมอผีอย่างสุดฝืน วิชาของมันไม่ด้อยไปกว่าจ้าว...อำนาจเทพของกนกรัศมีไขว่จะสูงส่งเทียบเท่าทิวาเทพหรือ ‘ท่านพ่อ’ พลังจึงจำกัด ส่วนกะพ้อก็มีแต่วิชาเดียวที่

จ้าวเคยสอนให้เพื่อไปหลอกล่อหมอผีเมื่อครั้งโน้น...หากรวมกับพันเกลียวยังพอเป็นฝ่ายมีเปรียบ...ถ้ารับแค่สองคนก็เต็มกลิ่นทีเดียว

ประกายมิดสองสว่างราวแสงดาวตก ความรวดเร็วยากจับตาได้ทัน...ยิ่งนาน พันเกลียวยิ่งตกเข้าไปอยู่กลางวงล้อมของปีศาจ ห่างจากกลุ่มของกนกรัศมีและกะพ้อออกมาไกล หญิงสาวเริ่มเหนื่อย...ไม่ใช่เหนื่อยกาย แต่จิตใจหนักอึ้ง รู้สึกเหมือนฝูงปีศาจเหล่านั้นจะไม่มีวันหมด ฟาดฟันเท่าไร ยิ่งเพิ่มมากขึ้นเท่านั้น

“ใช้เดชธาดา” เสียงกระซิบเบาๆ ดังในใจ...พันเกลียวจึงจุกคิด เหลียวมองด้านล่าง มรรคากำลังลี้มตามองมายังตน...แม้เขาจะไม่มีอำนาจพลังใด...แต่ที่นี้เป็นเขตอาคมของเขา การสื่อสารทางใจไม่ใช่เรื่องยากเย็น

หญิงสาวกัดฟัน กราดมิดเป็นวงกว้างขับไล่ฝูงปีศาจอีกชุด แล้วสำรวจจิตแยกเดชธาดา...
พริบ... ไฟสีน้ำเงินลุกโชติช่วงจากพยับเมฆลงมาห้อมล้อมกองทัพปีศาจ เสียงร้องกรีดๆ ดังเซ็งแซ่ พวกมันต่างหนีไฟกันจนไม่เป็นขบวน

“กนกรัศมี...กะพ้อ...ถอยออกมา” เสียงของมรรคาดังสะท้อนในใจทั้งสองคน
หญิงสาวทั้งสามรวมตัวกันอีกครั้ง ลุกไฟไล่ท่วมเจ้าฝูงปีศาจจนหมดไม่มีเหลือ มีบางส่วนกลายเป็นผงคลิปลิวตามลม...มรรคาพยายามทำให้สงบที่สุด ส่งความคิดไปยังหญิงสาวทั้งสาม
“จัดขบวนใหม่ ล้อมมันไว้เป็นสามเส้า” ชายหนุ่มกัดฟันเขม่นมองขึ้นไป **“พันเกลียวบุกก่อน จู่โจมด้านหลัง กนกรัศมีประกบด้านหน้าไว้ คอยต่อสู้พัวพัน ดึงความสนใจของมันมา...กะพ้อขยายร่างแปลงให้มาก ล้อมมันไว้ แบ่งส่วนหนึ่งใช้กวนสมาธิของมัน”**

มรรคารวบรวมกำลังที่เหลือออกบงการสู้รบ...เขารู้กำลัง ความสามารถของหญิงสาวทั้งสามดี รู้ข้อเด่น ข้อด้อย...อีกทั้งยังเป็นผู้ดูอยู่เบื้องนอก จึงมองเห็นรูปการณ์ได้กระจ่างกว่า...เขาจึงเสมือนขุนศึกใช้ขุนศึกหญิงทั้งสามเป็นหมากในกระดาน ล้อมรอบและรุกไล่ปีศาจหมอผีอย่างแยบยล

สถานการณ์สู้รบเปลี่ยนไป เดิมทีเดี่ยวการรวมกำลังทั้งสามเข้าต่อสู้ตรงๆ อาจจะไม่เห็นผล แตกหักรวดเร็ว แต่ภายใต้การสั่งการของมรรคา...รูปแบบการตีล้อมและใช้อาวุธเปลี่ยนแปลงเกินหยั่งคาด อีกทั้งดึงความโดดเด่นของแต่ละคนออกมาใช้อย่างถูกจังหวะ ทำให้คู่ต่อสู้มือไม้ปิ่นปวน ไม่อาจใช้ความสามารถเต็มที่...ไม่นานนักมันก็ถูกฝ่าแพรละอองขาวของกนกรัศมีพันธนาการ พร้อมโดนอำนาจมิดสยบ กลายเป็นเชลย...

เมื่อหญิงสาวทั้งสามลงมาพร้อมด้วยเชลยร่างใหญ่ มรรคายิ้มนิดๆ ใบหน้าซีดเผือด พุดเสียงแห้งๆ

“กนกรัศมี อัญเชิญมทูตมารับตัวมันให้พี่ที”

“แต่...” ใบหน้าของเทวนารีมีความยุ่งยากใจ...ไม่ทันจะได้พูดอะไร ฉับพลันแผ่นดินสะเทือนเลื่อนลั่น ท้องฟ้าปั่นป่วนดังมีมรสุมร้าย ลมหมุนม้วนตัวขึ้นสูงเป็นสีสาย มรรคาเขม่นมองด้วยแววตาประหลาด...ไม่นาน...กึ่งกลางลมหมุนนั้น ก็ปรากฏแสงสีแดงสั้กระจายเรื่องออกมา จากนั้นค่อยๆ เคลื่อนตัวใกล้เข้ามาเรื่อยๆ

"ยมทูตมารับตัวมันแล้ว" กนกศรีมีพึมพำเบาๆ ขยับร่างออกห่างปีศาจหมอผี... พันเกลียวและกะพ้อทำตาม

ใบหน้าอันซีดแห่งดั่งไม่มีชีวิตของมันบังเกิดความสะดวกกลัวขึ้น นัยน์ตาเหลือกลาน ริมฝีปากสั่นเทา ลำแสงสีแดงส้มส่องจับร่างมัน และกระแสพลังอันรุนแรงก็ดึงดูดมันเข้าสู่กึ่งกลางลมหมุนทั้งสี่

"ไม่... ข้าไม่ไป... ข้าไม่ไป..." เสียงหวีดหวิวแหบโหยไม่ต่างจากเสียงเปรตแผ่วเบาลงๆ มรรคาถอนใจเบาๆ กนกศรีมีเคลื่อนร่างเข้ามาใกล้ ละอองสีขาวจากร่างทำให้เขาชุ่มชื้นขึ้น... แต่ทว่า...

"ทำไมยมทูตถึงยังไม่ไป" พันเกลียวสงสัย ลมหมุนทั้งสี่เสมือนเสาหลักที่มาที่ส่องแสงสว่างหนักแน่นยิ่งกว่าภูเขา ยากโยกคลอน... ขณะนี้ยิ่งดูสงบ รวากับคอคอยอะไรบางอย่าง... กนกศรีมีก้มหน้าด้วยความอึดอัดใจ

ลำแสงสีแดงส้มส่องมาอีกครั้ง... คราวนี้เป้าหมายคือ กะพ้อ...

"ทำไม" มรรคาร้องถามอย่างตกใจ ใบหน้ามองเสาหลักแห่งความเที่ยงตรงด้วยแววตาวิ่งวอน ไม่มีคำอธิบายใดๆ นอกจากเสียงของกนกศรีมี

"บุญและบาปของกะพ้อยังไม่ชี้ชัด... ตลอดเวลานางถูกผูกมัดอยู่ในอำนาจของจ้าว ทำให้ยมทูตยากจะจัดการ แต่บัดนี้นางเป็นอิสระแล้ว หากปล่อยไป นางจะกลายเป็นวิญญาณเร่ร่อน แสวงหาที่เกิดอย่างไร้จุดหมาย... สู้ให้นางไปเข้าพบท่านพญามัจจุราช เพื่อจะได้ใช้ดาซึ่งความเป็นธรรมตัดสินว่านางควรไปเกิดที่ใด... จะไม่ดีกว่าหรือ"

เสียงอธิบายเรียบใส แต่ใบหน้าและแววตาของมรรคายังคงมีความเป็นห่วงอาทร... นี่คือนี่สิ่งที่กนกศรีมีหนักใจ...

"ข้าเหนื่อยขอเพียงได้ติดตามท่านไปไม่ได้หรือ" เสียงของกะพ้อละห้อยหา นัยน์ตาคู่สวยมีแววเศร้าสร้อยตัดพ้อเขาอยู่ไม่คลาย...

"แล้วเธอจะติดตามเขาไปในฐานะอะไร" คำถามจากพันเกลียวห้วนและตรง กะพ้อก้มหน้า ไม่มีคำตอบ

"ถึงเขายอมให้เธอติดตามไปจริง... เธอจะทนเป็นคนที่ไม่สามได้หรือ... ยิ่งได้เห็นเขาอยู่กับคนรักอย่างมีความสุข เธอจะไม่ปวดร้าวเขี้ยวหรือ"

ยิ่งพูดวาทะยิ่งรุนแรง เด็ดขาด เหมือนกับจะตอกย้ำเข้าไปในใจตนเองเช่นกัน...

มรรคาสบตากนกศรีมีด้วยความรู้สึกยากจะอธิบาย... ทั้งคู่ได้แต่นิ่งอัน...

"วิญสสารกว้างขวางนัก" เสียงพันเกลียวอ่อนลง "ไม่แน เมื่อเธอได้ไปเกิดใหม่ ลืมเลือนอดีตชาติ ตอนนั้น เธออาจได้พบคนที่เหมาะสม"

กระแสพลังจากยมทูต ยังไม่ดึงดูดร่างกะพ้อ เหมือนดั่งจะยินยอมทอดเวลาให้หญิงสาวได้ยอมรับสภาพตน

กะพ้อก้มหน้าอยู่นาน จึงค่อยๆ เงยขึ้น พูดอย่างคนตัดสินใจได้...

“ข้า่น้อยควรไปจริงๆ” หล่อนควรไป ไม่ใช่เพียงแค่เหตุผลของพันเกลียว แต่กะพอกหัวใจตัวเอง กลัวว่าสักวันหล่อนจะพ่ายต่ออำนาจฝ่ายต่ำ คิดแย่งชิงมาจากกนกัศมี...และยามนั้น หล่อนจะสูญเสียกระทั่งความเมตตาที่ทิดาเทพเคยมีให้อย่างหมดสิ้น...

มรรคาหลับตาลงเมื่อมองเห็นกระแสตูดพุ่งผ่านเข้ามา...และก่อนที่กระแสพลังนั้นจะผ่านไป เขาได้สัมผัสกับหยาดน้ำอุ่นๆ หล่นมากระทบแก้ม...‘ลาก่อน’ กระแสใจเขาส่งถึงกะพ้ออย่างอ่อนโยน

“จับกันเสียที” พันเกลียวมองหน้ากนกัศมี “คุณช่วยรักษาเขาได้ไหม?”

ไม่มีอาการใดปรากฏบนใบหน้าเทวนารี หล่อนคุกเข่าลงข้างกายมรรคา มือลูบรอยแผลยาว ลึกตรงหน้าอกอย่างเบา มือ เลือดยังโชกเต็มเสื้อ แต่ชายหนุ่มไม่ได้ใส่ใจกับบาดแผลของตน ความเจ็บปวดกลายเป็นอาการชาชาน ประกอบกับมีเหตุการณ์ผันแปร จึงลืมเลือนตนเอง

ขณะนี้เขามองหาจ้าว...คิดว่า คงยังไม่โดนยมทูตนำตัวไป...

“กรรมของข้ากระจำงัด ไม่ต้องรอให้ท่านพญามัจจุราชตัดสิน ผลของกรรมจะพาข้าไปเอง” เสียงของจ้าวอยู่ใกล้ๆ แต่ตลอดเวลาการต่อสู้ ทั้งจ้าวและมรรคาต่างหมดแรง ไม่มีความสามารถขยับเขยื้อนกาย...โดยเฉพาะจ้าวโดนแรงพายุของปีศาจหอบเข้าเต็มๆ ยิ่งทำให้เร็วแรงที่เหลือหมดไป

สภาพของจ้าวที่ทุกคนเห็นคือชายชรากำลังร่วงโรย คล้ายเปลือกไม้แก่ๆ ใกล้เคียงหลุดลอกจากต้น ความมั่งคั่งที่เคยปรากฏสูญหายเสียสิ้น

“ท่านเป็นอย่างไรบ้าง” มรรคาถามโดยไม่สนใจอาการตนเอง

จ้าวยิ้มอย่างเหน็ดเหนื่อย ทั้งร่างกลายเป็นสีเทาคล้ายขี้เถ้า ต้นไทรยักษ์กำลังร่วงโรย ใบไม้แห้งเหี่ยวหล่นลงมาซำๆ ราวละอองฝน

“ใกล้ถึงเวลาของข้าแล้ว” จ้าวตอบ

กนกัศมีจ้องมองจ้าวด้วยแววตาเคียดแค้น ชิงชัง พันเกลียวเข้าใจ...มรรคาต้องเป็นทาสของจ้าวหนึ่งกับ จะให้กนกัศมีติดจ้าวคงเป็นไปได้

“ก่อนถึงวาระสุดท้าย ข้าอยากถามสักคำ” จ้าวพูดแล้วจ้องตามรรคาเขม็ง “เจ้าอ้อมมือให้ข้าเพราะเหตุใด...หรือว่าเจ้าไม่ต้องการชนะ?”

คำพูดของจ้าวทำให้เทวนารีสะดุ้ง มองชายคนรักอย่างไม่เชื่อสายตา

มรรคาพินัยมพูดเบาๆ “ข้าไม่ได้คิดถึงเรื่องแพ้นะเลย...ข้าเพียงคิดว่า หากข้ารังดาบเอาไว้ มันจะมีประโยชน์กว่าฟันดาบลงไป”

‘ประโยชน์’ คำคำเดียวทำให้จ้าวเข้าใจอย่างลึกซึ้ง...เมื่อมรรคารังดาบไว้...ใครเล่าที่ได้ ‘ประโยชน์’ และประโยชน์ของจ้าวก็ไม่ใช่เพียงแค่ได้ชัยชนะ ได้มรรคามาเป็นทาส

จ้าว ‘หลุด’ ออกจากเงาอดีตได้เพราะการรังดาบของมรรคา...จ้าว ‘ยอมรับ’ ความผิดพลาดของตนเองได้ เพราะดาบนั้นไม่ได้ฟันลงมา...การจะให้จ้าวยอมรับความผิด มันยากยิ่งกว่าให้จ้าวตายไปเสียอีก

รอยยิ้มบางๆ ผุดขึ้นบนใบหน้าชราของจ้าว...

“จำสัจจาของเจ้าได้หรือไม่” เสียงแหบพร่าถามแผ่วเบา...

“ยอมรับได้” มรรคาตอบหนักแน่น

“หากขอเปลี่ยนแปลง...จะได้หรือไม่” เสียงของจ้าวยิ่งเบาลง

มรรคาไม่มีคำตอบ...แต่ทั้งกนกัศมีและพันเกลียวต่างตั้งใจฟังเต็มที่

“ข้าไม่ต้องการ 'ทาส' ข้าเพียงต้องการ 'สหาย' ” คำพูดแม่เฒ่า แต่หนักแน่น จริงใจ

ชายหนุ่มคลี่มออย่างเปิดเผย “ข้ายินดีเป็นสหายท่าน...ไม่เพียงแค่นี้กับ...แต่ตลอดไป...

จนกว่าจะพันวิภูสงสาร...”

“สัญญา”

“ไม่คืนค่า”

*ร่างของจ้าวเปื่อยยุ่ยกลายเป็นผลคลี่ลอยตามลม...กิ่งไทรแห่งเปราะร่วงหล่นลงมายังโคนต้น
รากไทรคล้ายละอองน้ำ ถูกลมเป่าก็แตกกระจายหายไป ต้นไทรมหายักษ์ผุกร่อนอย่างรวดเร็วและค่อยๆ
กลายเป็นกองดินใหญ่กองหนึ่ง ลมแรงกรรโชกมาหอบหนึ่ง ผงคลี่ ฝุ่นดิน ปลิวปลิว กระจัดกระจาย*

กนกัศมีก้มลงมองมรรคา ปลายนิ้วชี้เข้าแก้มสาๆ ที่ขีดเซียวด้วยความนุ่มนวล ประกายตา
ระยิบระยับแฝงความยินดี 'ประโยชน์' ที่มรรคากล่าวแก่จ้าว แท้ที่จริง...ใช่จ้าวจะได้ประโยชน์ฝ่ายเดียว
...กระทั่งมรรคาก็ยอมได้ประโยชน์เช่นกัน...ทว่า...การรับดาบครั้งนี้ เป็นการเสี่ยงเกินไปจริงๆ หรือไม่

“กลับไปเถอะพันเกลียว” มรรคากล่าวกับหญิงสาว

“แต่...” ท่าทางหล่อนยังมีความเป็นห่วง

“ขอบคุณสำหรับทุกสิ่ง” แววตาของชายหนุ่มบอกถึงความรู้สึก สำนึกจากส่วนลึกของจิตใจ

“แล้วคุณจะไม่กลับไป...แล้วเธอจะไม่ช่วยคุณหรือ” เป็นครั้งแรกที่พันเกลียวพูดเสียงดิดจะสั้นๆ

กนกัศมีสบตาชายคนรักด้วยแวววาว มือเรียบบางกุ่มมือใหญ่หนาอย่างมั่นคง

“ไม่ต้องห่วงหรอกจ้ะ” หล่อนหันมาพูดกับพันเกลียวด้วยเสียงใสเสนาะ

“แต่...” พันเกลียวพูดอะไรไม่ออกแล้ว

มรรคานอนราบ ศีรษะหนุนระหว่างดักและอ้อมอกของกนกัศมี มือทั้งสองกุ่มกันแน่น นัยน์ตาที่
มองต่อกันสื่อความหมายชัดเจน...หากอยู่ จะอยู่ร่วมกัน...หากตาย จะไม่ทิ้งกัน

พันเกลียวขมขื่นใจ กัดริมฝีปากแน่น พูดสั้นๆ

“ลาก่อน” หล่อนหันหลัง ตั้งสติ กำหนดจิตกลับสู่ร่าง เบื้องหลังยังแว่วเสียงตอบรับ

“ลาก่อน...ลาก่อน...”

**จนบัดนี้พันเกลียวจึงเข้าใจตนเองอย่างถ่องแท้...เหตุผลที่หล่อนมี 'สัญญา' กับกะพ้อ...
ไม่ใช่เพราะน้ำใจ แต่เพราะ 'หัวใจ'...หล่อนหลงรักทิวาเทพเช่นกัน หลงรักทุกๆ ที่ไม่เคยพบ
พาน ไม่เคยเห็นหน้า...รักเพียงเพราะแค่ได้ยินคำกล่าวสรรเสริญ คุณงามความดี และความมี
น้ำใจของเขาเท่านั้น...**

**กระทั่งบัดนี้ ภาพของทั้งสองยืนย่นประจักษ์ ต่อให้หล่อนรักมากกว่านี้ ก็ไม่มีประโยชน์
ใด...กับกะพ้อเขายังมีความเมตตาสงสารให้...แต่กับหล่อน...เขาเห็นเป็นเพื่อนที่ดีคนหนึ่ง...**

ขณะที่กายทิพย์จะแล่นคืนสู่ร่าง พันเกลียวรู้สึกว้าว...น้ำตา...กำลังไหลลงมาช้าๆ...

(โปรดติดตามต่อฉบับหน้า)

เมจิคมิงค์ ตอนที่ ๒ พระราहुล (๑/๒)

ตอนที่ 2 พระราहुล

ห้องนี้มันคือ
อะไรกันเนี่ย

มันคือห้องรอยต่อ
แห่งเวลา เราพาเจ้า
มายังพิกัดและ
เวลาที่พระราหุล
ใช้ชีวิตอยู่

แต่ก่อนอื่น
พวกเจ้าต้องมี
อุปกรณ์เสริม
เพื่อจะอำพรางตัว
และเข้าใจภาษา
ของยุคนี้ก่อน

อุปกรณ์
เสริมเหอ...

ถือนั่นเอาไว้
เจ้าจะเข้าใจภาษา
โบราณ ถ้าเอามันแปะ
ที่หน้าผาก จะช่วย
อำพรางตัว ไม่ให้
คนอื่นๆเห็นเจ้า

จิ้งจก
เนี่ยอะนะ..

พระราหูในวัยเด็ก

ศรับ

โอ้โหห
มันได้ผลจริงๆ
ด้วยละคร้าบ

พระราหู
เป็นพระโอรส
ของเจ้าชาย
สิทธัตถะและ
พระนางพิมพา

เจ้าชายสิทธัตถะ
กับพระนางพิมพา
คือใครกันเธอ

เจ้าชายสิทธัตถะ
คือพระนามเดิมของ
พระพุทธเจ้า
พระศาสดาที่เผยแพร่
ศาสนาพุทธยังใกล้
ครับหนูน้า

อ้ออ้อ....
นี่ออกแล้ว
ที่คุณครูสอนในโรงเรียน
พระพุทธเจ้าของเรา
มีพระโอรส ชื่อ
พระราहुลหรือหนอ
อ้อ นึกออก

ศรัท

ใช่แล้ว!!
วันที่เจ้าชายสิทธัตถะ
ทรงตัดสินใจออกผนวช
เป็นวันที่พระนางพิมพา
ให้กำเนิด พระราहुล
ออกมาพอดี

ทรงคิดว่าหาก
ได้อุ้มพระโอรส
คงจะไม่สามารถหักใจ
ไปผนวชได้แน่ๆ
ก็เลยตัดสินใจพระทัย
จากไปในคืนนั้นเลย
เจ้าชายสิทธัตถะ
ได้ทราบข่าว
การประสูติของ
พระโอรสก็ทรงมี
พระทัยห้วงหา
อาลัยมาก

น่าสงสาร
พระราหูลจิ่งเลย
โดนพ่อทิ้ง
ตั้งแต่เล็กๆ

ฮัก

ไม่ใช่หรอกหนูนาค
คุณยายของเรา
บอกว่า การที่คิดว่า
พ่อแม่ไม่รักเรา
เป็นเรื่องเข้าใจผิดสุดๆ
เลยนะครี๊บบ

เมจิก มิงค์ มีตอน
ที่พระพุทธรเจ้า
กลับมาพบพระราหูลจิ่ง
เราอยากพาหนูนาค
เข้าไปดูตอนนั้น
ได้หรือเปล่าครี๊บบ

ได้เลย จ๊นเรา
ข้ามมิติไป
ช่วงเวลานั้นกัน
บูมบูมบู้มบักกา
บูมบูมบูม

อย่าปรากฏตัว
ให้ใครเห็น
เดี๋ยวจะโดนจับเอาไว้
แล้วกลับบ้านไม่ได้
ถ้าจันเราไปกันเลย

เอาล่ะพวกเจ้า
เตรียมตัวให้ดีๆ
พอไปถึงแล้วเอา
จีจ๋าจ้งแปะ
หน้าผากซะ

โธ้ย..
เจ็บๆ

อู๊ย มีคน
กำลังมา

อ๊ะ เอาไป
เอาชิ้นนี้
แปะ...
เอาจีจ๋าแปะ
ที่หน้าผาก
เร็วเข้าสิ

เมื่อกี้ฉัน
เห็นอะไรแว็บๆ
นะเธอ

ฉันไม่เห็นอะไรเลย
เธอมีวแต่ตื่นตื่น
ที่เจ้าชายสิทธัตถะ
จะกลับมาเลย
ตาฝ้าตรีเปล่า

เออ คงจะเป็น
อย่างนั้นแหละ เมื่อคืน
ฉันนอนไม่หลับเลย
ยิ่งพระมเหสีพิมพานะ
ไม่ต้องพูดถึง
ทรงดีพระทัย
กรรแสงไม่หยุดเลย

แล้วพระราหุลละ
ทรงรู้ข่าวพระบิดา
จะเสด็จกลับมา
หรือยัง

เสด็จพ่อ
กลับมาแล้ววาว
เย่เย่เย่
ดีใจจังเลย

ราหุล !!!!
อย่าวิ่งสิลูก
มาหาแม่ก่อน
สิจ๊ะ

ฟังแม่นะลูก
เสด็จพ่อนะกลับมาแล้ว
แต่จะไม่ได้กลับมาอยู่
กับเราตลอดไป
หอรอกนะลูก

เสด็จพ่อของลูก
เสด็จออกผนวช
ตั้งแต่วันแรกที่ลูกเกิด
มาถึงวันนี้
ทรงตรัสรู้ชอบได้ด้วย
พระองค์เองแล้ว

จึงทรงกลับมา
ประกาศพระศาสนา
โปรดเสด็จปู่และทุกคน
ในเมืองกบิลพัสดุ์
และพระองค์ก็จะต้อง
จาริกไปยังที่อื่นๆ เพื่อ
เผยแผ่พระธรรม
คำสอนแก่ผู้คนอีก

ทำไมละ
พะยะคะ
เสด็จแม่

แปลว่าเสด็จพ่อ
จะทิ้งพวกเราไป
อีกหรือพะย่ะค่ะ
เสด็จแม่

ราหุล อย่าพูด
อย่างนี้อีกนะลูก
ลูกเป็นเจ้าของชาย ต้อง
เข้มแข็ง อย่าตีโพยตีพาย
กล่าวโทษแก่เสด็จพ่อ
เป็นอันขาด

เอาอย่างนั้นะลูก
พอเสด็จพ่อเรียกหา
ให้ลูกไปเข้าเฝ้า จงทูลขอ
สมบัติพิสดานทั้งหลาย
เพื่อเจ้าจะได้นำมาสืบทอด
ราชบัลลังก์ และเดิบท
เป็นพระราชาในอนาคต
นะจ๊ะลูก

แม่นะ เตรียมใจ
มานานแล้วลูก เมื่อรู้
ว่าพ่อเจ้าออกบวช
แม่อีกคอยสดับฟังว่าพ่อเจ้า
กินอยู่อย่างไร ทรงนอน
กลางดินกินกลางทราย
แม่อีกนอนบนพื้นกระด้าง
หันไปทางทิศที่เสด็จพ่อ
ของเจ้าอยู่

ทำเช่นนี้ค่อยทำให้แม่
สบายใจว่าได้ปรนนิบัติพ่อดี
พ่อของเจ้าอยู่ตลอดเวลา
แม่มีได้หวังสิ่งใดนอกจาก
ได้เห็นพ่อของเจ้าทรง
เกษมสำราญดีแล้ว

หวังก็แต่ลูกของแม่
คนนี้ มีรู้ว่าเติบโตมา
จะพึ่งพาสิ่งใดได้
นอกจากราชสมบัติ

โธ่ ราชทูต
ลูกแม่

แต่ลูกก็มีได้หวัง
สมบัติใดนอกจาก
ได้อยู่กับเสด็จพ่อ
เสด็จแม่นี่พะยะค่ะ

หนูนาคิดถึง
คุณพ่อคุณแม่
จังเลย

ซูว์.. อย่าร้องให้
เสียงดังไป เดี่ยว
คนอื่นจะพากัน
ได้ยินนะ

แล้วพ่อแม่ลูก
ได้เจอกันมั๊ยครี๊บบ
เมจิกมิงค์

พระราหุลไม่ได้
พบกับเสด็จพ่อ
ในวันนี้หรือ
อีกตั้งเจ็ดวัน
ข้างหน้าโน่น

โอ้โฮ ต้องรอ
อีกตั้งเจ็ดวัน
เลยหรอ

ก็ไฉน่ะซี
พระพุทธรองค์นี้
ทรงโปรดตามลำดับนะ
คนแรกก็คือเสด็จปู่
แล้วก็พระประยูรญาติ
ทั้งหลาย แล้วก็มา
พระราหุล

พลังงานของ
พวกเราเหลือ
น้อยเต็มที่แล้ว

หนูนามีขนม
อีกสามชิ้น
อ๊ะ มาเติม
พลังกันก่อน

